

ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΥΒΑΘΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ 6^{ον} ΔΡΙΘ. 426
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 45

ΑΘΗΝΑΙ. — ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΜΑΡΤΙΟΥ 1913
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ετησίως Δραχ. 10.— Εξέμην. Δραχ. 5.—
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > Φρ. 15.— > Φρ. 8.—

ΕΡΑΤΩΜΕΝΟΣ
1913

ΤΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΖΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ Ο ΝΕΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

25 ΜΑΡΤΙΟΥ

Χαρήτε, ήρωες του μεγάλου 21.
Έφ'ετος δὲν σὰς ὕμνοισιν οἱ ἄδοξοι
ἀπόγονοι, δὲν ταράττον τὸν ὠραῖον
ὕπνον σας τὰ ἀνάξια παιδιὰ σας, οὔτε
ἐρχονται μὲ σκυφτὰ πρόσωπα καὶ βλέμ-
ματα ἐντροπισσμένα νὰ προσκυνήσουν
τοὺς τάφους σας.

Χαρήτε, ήρωες του 21.

Έφ'ετος οἱ ἀπόγονοί σας ἐρχονται
ἐμπρός εἰς τὰ σιωπηλὰ μανωλεῖά σας
μὲ τὸ μέτωπον ὕψηλὰ καὶ μὲ τὴν κε-
φαλὴν στεφανωμένην μὲ τὰς νέας δά-
φνας, αἱ ὁποῖαι ἐποτίσθησαν ἐπίσης
εἰς τὸ αἷμα, ὅπως καὶ αἱ ἰδιαιά σας.

Δὲν ἐπιριμένετε βέβαια νὰ φθάσῃ ἡ
ἐπέτειος τοῦ μνημοσύνου σας διὰ ν' ἀ-
κούσετε τὸν νέον ὕμνον.

Αἱ βρονταὶ τῶν τηλεβόλων σὰς τὸν
ἐμήνυσαν ἤδη, καὶ ὁ χαλασμός τοῦ πο-
λέμου ἔφθασε βέβαια ἕως ἐκεῖ ποῦ
ἀναπαύονται τὰ ὀσῆά σας.

Καὶ εἰς τὸν μακαρισμένον τόπον δ-
που αἱ μεγάλοι ψυχὰί σας, ἐπὶ ἓνα
αἰῶνα σχεδὸν ἐδάκρυζαν διὰ τὴν κα-
τάπτωσιν τῆς γεννεᾶς, ἔφθασαν ἤδη
οἱ ἀπεσταλμένοι μας καὶ σὰς εἶπαν τὸ
μέγα μῆνυμα.

Έχουν ὅλοι κόκκινα ρόδα εἰς τὰ μέ-
τωπα καὶ εἰς τὰ στήθη.

Εἶναι οἱ νεκροὶ τοῦ πολέμου μας,
οἱ μεγάλοι νεκροὶ τῆς Μακεδονίας, τῆς
Ἠπείρου, τοῦ Αἰγαίου.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ἡ κηδεῖα τοῦ Βασιλέως Γεωργίου ἔγινεν ἐ-
πιβλητικωτάτη.

— Τριακόσιαι χιλιάδες κόσμου παρηκολού-
θησαν εἰς τοὺς δρόμους, ἀπὸ τοὺς ἐξώτας
καὶ τὰ παράθυρα τὸ ἀφαντάστως ὑπέρροχον καὶ
σεμνὸν θέαμα τῆς Βασιλικῆς Κηδεῖας.

— Οἱ ὑπερέχοντα ἀρχιερεῖς καὶ ἐπίσκοποι
τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Νέας καὶ Παλαιᾶς Ἑλλάδος
οἱ παρακολουθούντες ἐνδεδυμένοι τὰ χρυσὰ
τῶν ἀμφια τὴν Βασιλικὴν ἐκφορὰν προσέδο-
σαν εἰς τὴν τελετὴν μίαν ἀνεκφράστον μεγα-
λοπρεπείαν καὶ ἐπιβολήν.

— Ὁρισμένως τοιαύτην τελετὴν δὲν εἶδεν ὁ
Ἑλληνισμός ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς Βυζαντινῆς
Αὐτοκρατορίας.

— Ὅλοι οἱ ἔξένοι ἔμειναν κατάπληκτοι ἐμ-
πρός εἰς αὐτὸ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδόξου
Ἐκκλησίας.

— Πᾶσαι αἱ Δυνάμεις μετέχουν εἰς τὸν ἐ-
ναντίον τοῦ Μαυροβουνίου ναυτικὸν ἀποκλει-
σμόν διὰ τὸ ζήτημα τῆς Σκόδρας, ἐκτὸς τῆς
Ρωσσίας ἀντιπροσωπευμένης ὑπὸ τῆς Γαλλίας.

— Ἡ πτώσις τῆς Σκόδρας θεωρεῖται ὡς ἐ-
πικείμενη ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

— Ὁ ἑορτασμός τῆς 25ης Μαρτίου ἀνεβλή-
θη διὰ τὴν 21ην Μαΐου, ἡμέραν τῆς ὀνομα-
στικής ἐορτῆς τῆς Α. Μ. τοῦ Κωνσταντίνου.

— Ἐπαρτοῦ ἐξ ἱατρῶν στρατιωτικῶν ἐξε-
τάσασα τὸν βασιλοκτόνον Σχινᾶν, ἐπεβεβαίω-
σαν ὅτι εἶνε φθισικός.

— Ὁ Ἐμπορικὸς Σύλλογος Ἀθηνῶν διε-
μαρτυρήθη διὰ τὴν στάσιν τῆς Ἱταλίας ἀπέ-
ναντι τῶν ἐθνικῶν δικαίων.

— Ἡ Κορυττὰ ἔγινεν ἀνάστατος διὰ τὴν ἀ-
δικίαν τὴν ὅποιαν σκέπτονται νὰ τῆς προσενη-
σούν. Ὅλοι οἱ κάτοικοι προσήλθον εἰς ἐπι-
βλητικὸν συλλαλητήριον καὶ συνέταξαν ἑντονον
ὑπόμνημα, τὸ ὅποιον ἀπέστειλαν εἰς τὸν Ὑ-
πουργὸν τῶν Ἑσωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας.

— Τὸ ὑπόμνημα ἐκάλυψαν τρεῖς χιλιάδες ὑ-
πογραφαί, μετὰ τῶν ὁποίων πλείστα εἶνε
τῶν Ὀθωμανῶν κατοίκων.

— Αἱ ἐφημερίδες τῆς Βιέννης γράφουν, ὅτι
ἡ Σκόδρα ἐπεσον.

— Ἡ Πόλις ἀπεδέχθη τὴν μεσολάβησιν τῶν
Δυνάμεων ἀνευ ἐπιφυλάξεως.

ΑΠΟ ΠΕΜΠΤΗΣ ΕΙΣ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΥΓΕ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΣΥΛΛΟΓΟΝ

Εἴτε ὡς ἀπειλή, εἴτε ὡς ἀναγκή, εἴτε
ὡς διαμαρτυρία, εἴτε καὶ ὡς ἐκδίκησις ἀκόμη
ἢ ἀπόφασις τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἀθη-
νῶν νάπευθινῇ εἰς τοὺς ἐμπορικοὺς οἴκους
τῆς Ἱταλίας, μετὰ τῶν ὁποίων τὰ μέλη του
συναλλάσσονται, καὶ νὰ τονίσῃ ὅτι ἀποδοκι-
μᾶται τὴν ἀκατανόητον ἐχθρικὴν στάσιν τῆς
Ἱταλικῆς Κυβερνήσεως ἐναντίον τῶν συμπε-
ρόντων τῆς Ἑλλάδος, εἶνε ἀξία συζητηρίων.
Ἐπὶ τέλους φθάνει ἡ ἀξιοπρεπὴς μας στάσις
καὶ ἡ σκιοφοβία μας. Φθάνει ἡ ἀμειπτος πο-
λιτικὴ τῆς διπλωματίας μας. Φθάνει τὸ ἐπίση-
μον καὶ ἀνεπίσημον τάξις εἰς τὰς σχέσεις μας.
Φθάνει καὶ πνίξιμο τῆς ὁρμῆς μας ἐν ὀνό-
ματι τῆς στρεβλῆς ἰδέας ποὺ ἐπικρατεῖ ὅτι
πρέπει πάντοτε οἱ Ἕλληνες νὰ συμπεριφερόν-
ται εὐγενῶς πρὸς ὅλους ἐκείνους ποὺ ἐβάλλη-
καν νὰ ἀποδεχάσιν τὸν Ἑλληνισμόν. Ἀς
ζήσῃ καὶ γὰρ μᾶς λιγὰς ὁ Μακιαβέλλης. Καὶ
ἂν αὐτὸ δὲν εἶνε εὐδαίμον, ἂς μὴν ἐμποδίσωμεν
τοὐλάχιστον τὸ ἔσπασμα τοῦ Διονυσιασμοῦ μας
χαρακτηριστικῶν τῶν νέων καὶ ἀκαμαίαν φιλίαν
αἱ ὁποῖαι ὁρῶν διὰ νὰ ζήσουν καὶ νὰ προο-
δεύσουν.

Ἐάν ὁ Ἑλληνικὸς στρατός καὶ σκόλος κατε-
λαμβάνει ἀπὸ καιρὸν τὴν Ἀδύνα καὶ προή-
λυνεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἀλβανίας, ση-
μερὰ δὲν θὰ ὑπῆρχε ζήτημα Ἀργυροκάστρου
καὶ Κορυτσᾶς, ἀλλὰ ζήτημα Ἀδύνης. Ἡ Ἑλ-
λὰς θὰ τὴν παραχωροῖεν ὡς εἰς τὸ νεοσ-
στατον Κράτος, ἀλλὰ κατὰ τὴν γενναίαν χρημα-
τικῶν καὶ ἀνταλλαγμάτων.
Ἐθὼν εἰς τὸν Ἐμπορικὸν Σύλλογον τῶν Ἀ-
θηνῶν.

Πελαγός

ἀνέμους ἀγγέλους αὐτοῦ, τοὺς σπινθήρας ἀπο-
στόλους του.

ΑΙ ΣΕΡΡΑΙ ΚΑΙ Η ΘΑΣΟΣ

Ἰδιωτικὴ ἐκ Βιέννης εἰδήσις ἰσχυρίζεται με-
ταξὺ τῶν συμμάχων, ἰδίως δὲ μετὰ τὸ Βουλγα-
ρίας καὶ Ἑλλάδος, ἤρχισαν συνεννοήσεις περὶ
διανομῆς. Κατὰ τὴν Βιενναίαν ταύτην πηγήν,
ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις προέβαλεν ἀξιώσεις
ἐπὶ τῆς περιοχῆς τῶν Σερρῶν παραχωροῦσα
ἀντ' αὐτῶν τὴν νήσον Θάσον εἰς τὴν Βουλ-
γαρίαν.

Κατὰ πόσον ἡ εἰδήσις εἶνε ἀληθὴς θὰ τὸ
ἀποδείξουν ἐντὸς ὀλίγου τὰ πράγματα μετὰ
τὴν σύναμιν τῆς εἰρήνης.

ΤΟ ΘΑΙΒΕΡΩΤΕΡΟΝ ΘΕΑΜΑ

Ἐνα ἀπὸ τὰ συγκινητικώτερα θεάματα τὰ
ὅποια ἐπαρουσίασεν ἡ βασιλικὴ κηδεῖα ἦτο
καὶ τὸ ἄλγος τοῦ πολυκαλαύστου Βασιλέως, τὸ
ὅποιον ἠκολούθησε τὴν κηδεῖαν. Πολλοὶ διέ-
βλεπαν ὅτι ἠσθάνετο τὴν μεγάλην ἀπώλειαν
καὶ ἐξήγουν ὅτι αἱ κινήσεις τῆς ὑπερηφάνου
κεφαλῆς του ἐξέφραζον τὴν ὀδυνηρὰν ἀησυ-
χίαν του καὶ τὰ μάτια του τὴν θλίβιν ἢ ὅποια
τὸ κατεῖχε.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν θεατῶν
δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσουν τὰ δάκρυα εἰς
τὸ ἀντίκρυσμα τοῦ θλίβεσθαι αὐτοῦ θεάματος.

Ο ΣΕΡΒΟΣ ΔΙΑΔΟΧΟΣ

Κατὰ τὴν ὀλιγοήμερον διαμονὴν του εἰς τὰς
Ἀθήνας ἔγινεν ἀντικείμενον ἰδιαίτερον ὄλος
ἐκδηλώσεων συμπαιθείας ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων
λαόν.

— Τόσο νέος! ἔλεγεν ὁ ἑνας.
— Τόσο μικρός! ἀλλὰ κατορθωματικός!
ἀπαντοῦσεν ὁ δεύτερος.
— Καὶ τί βαθμὸν νὰ ἔχῃ ὅρα γε;
— Μὰ θὰ εἶνε ὑπολογιστὸς πιστεύω.
— Μωρὲ τί ὑπολογιστὸς, ὑπέλαβεν ἓνας τρί-
τος, ὁ ὁποῖος ἤκουε τὸν διάλογον.
— Τί, πολὺ εἴπαμε;
— Βοὲ δὲ βλέπεις ποῦ εἶνε κοντάρι ἀντι-
συνταγματάχαρος;
— Ἀντισην.....; Αὐτὸς εἶνε μικρὸν παιδάκι
ἀκόμη.
— Μικρός, ἀλλὰ τὸ εἶδε τῶν Τούρκων εἰς
τὸ Κοιμάνβο καὶ τὸ Μοναστήρι.
— Μπράβο του τοῦ αἰσίου!

800,000

Εἰς 800,000 δραχμῶν ὑπολογίζεται ἡ ἀξία
τῶν στεφάνων οἱ ὅποιοι κατετέθησαν πρὸ τοῦ
Βασιλικοῦ φερέτρου. Οἱ εὐδηνότεροι τῶν στε-
φάνων ἐπληρώθησαν πρὸς 700 καὶ 800 δραχ-
μαί. Κεῖται ποῦ ἔμειναν εἰς τὴν Μητρόπολιν καὶ
ἐστερήθη ὁ κόσμος ἐνὸς μαγευτικοῦ θεάματος
τὸ ὅποιον θὰ προσέδιδον οἱ στεφάνοι εἰς τὴν
Βασιλικὴν κηδεῖαν.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ
ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΗΔΕΙΑΣ

Ἐκτὸς τῶν δύο δημοσιευμένων σήμερον
εἰς τὰς σελίδας 3ην καὶ 4ην μεγάλων εἰκόνων
τῆς κηδεῖας τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, θὰ ἔχω-
μεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον (τῆς Πέμπτης)
μίαν σειρὰν ἄλλων εἰκόνων τῆς κηδεῖας, ἐξ-
ὧς ἐπιτυχεῖ, διὰ νὰ ἴδωσι καὶ οἱ ἔξω τῶν
Ἀθηνῶν ἀναγνώσται μας τὸ μοναδικὸν καὶ
ἀλλοιόμοτον ὄψος καὶ συγκινητικὸν θέαμα.

* Η κηδεῖα τοῦ Βασιλέως *

Ἡ ΠΟΜΠΗ ΔΙΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑΝ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ. — Προηγούμενοι οἱ ἀρχιερεῖς εἰς δύο στίχους, ἐκ τῶν ὁποίων φαίνε-
ται μόνον τὸ τέλος τοῦ ἐνός. Εἰς τὸ μέσον ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ὀπισθεν τὸ Λάβαρον, κατόπισιν οἱ ὑπασισταὶ, ἔπειτα ἐξ ἀξιωματικῶν μὲ τὰ
παράσημα τοῦ Βασιλέως, μετ' αὐτοὺς οἱ εὐζωνοὶ τῆς Ἀνακτορικῆς φρουρᾶς, ὀπισθεν ὁ Αὐλάρχης καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ Βασιλέως, καὶ κατό-
πισιν οἱ Εὐέλπιδες εἰς δύο στίχους, καὶ εἰς τὸ μέσον οἱ ναῦται σύροντες τὸ τηλεβόλον μὲ τὸ βασιλικὸν φερέτρον, τὸ ὅποιον μόλις φαίνε-
ται κατερχόμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

(Φωτογραφία τοῦ καλλιτέχου φωτογράφου κ. Μ. Καλλιμαρίτσου)

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Οι "κόκκινοι," του Ρώμα

ΜΙΑ ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΕΡΥΘΡΟΧΙΤΩΝΩΝ

Οι «κόκκινοι» του Ρώμα έπειτα από τες μάχες της Σιάτιστας, της Σκρήνης και του Δρίσκου συνεχίζανε της λιποτικές παραδόσεις και την ανδρεία των «χιλίων» του Γαριβάλδη στο Γρεβενίτσι. Φύγαμε την παραμονή των Χριστουγέννων απ' το Μέτσοβο, στη μία μετά

νιάσανε μέσα σε βράχους και σπηλιές, νηοτικοί και παγωμένοι και η γυναίκες σέρνοντας 'ξοπίσω τους κουτσούβελα και 'ξοσχισμένα, ώστε να φαίνονται τ' άσπρα κρέατα, με τη φρίκη ζωγραφισμένη στα μάτια τους, κάνουνε μπουλούκια και γυρίζουνε στα 'Ελληνικά χωρ-

σους τον θάνατο και αποτελούσαν μία λυπηροτραγική συμφωνία...

Περάσαμε ένα ποταμίσκο που καταρραλλόσε απ' το Μουτουκέλι και συναντήσαμε το πρώτο εχθρικό καραούλι, το περιούλασε μία διμοιρία και ό μὲν ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικός ήχηματώθηκε, οί δὲ ἄλλοι ἐφονεύθησαν.

Τό ἄλλο σώμα ἐπροχώρησε πρὸς τὸ κίον σώμα τῶν Τούρκων, οί ὁποιοί μᾶς ὑποδεχθήκανε με δημοβροντίες μόνους και μυδραλλιοβόλων, ἐνθ' μείς ὁρθοί περιφρονώντας τὸν θάνατο πλησιάζαμε ὁλοένα τὰς θέσεις των, ἐνθ' τὰ μάνηξερ μας σκορπίζανε τὸ Χόρο.

Κατὰ τὰ βασιλέμματα τοῦ ἡλίου διαταχθήκαμε γιὰ ἐφοδο και τότε ὑπερηδώντας βράχια και ὀγκρώματα ἐφθάσαμε οὐ μὴ στιγμή με τὴν λόγχη στὰ προχώματά τους, ἐνθ' αὐτοὶ σὰν ἀγρίμια σκορπίστηκαν πάνου στὰ πυκνὰ δέντρα κορφοβούνια. Τότε μπήκαμε μες μες τὸ γεμάτο ἀπὸ καλντερίμια και ἐρημο ἀπὸ ἀνθρώπους Γρεβενίτι, τραγουδώντας τὸν ἐθνικὸ ὕμνο και τὸν ὕμνο τῶν Γαριβαλδινῶν και πήγαμε νὰ ἡσυχάσουμε στὸν Τουργικὸ στρατόν. Οί φίλοι μᾶς εἶχαν ἀνάψει τὴ φωτιά και με μπόλικά μάλιστα ξύλα και ξαπλωθήκαμε ἀσπιδιὰ, ἀλλὰ δὲν βρῖσκαμε ὕπνο κάτω ἀπ' τὴν κουβερτα, τὰ αἵματα τῶν σκοταμένων σιτηφῶν μας, ἡ βοὴ τῆς μάχης και τὰ κρόκ-κρόκ τῶν ὀπλων μᾶς ἐχρόντανε μοζεμένα στὸ μαλὸ και τότε σηκωθήκαμε και καθήσαμε τριγυριστά στη φωτιά. Τότε μάθαμε διὰ ἐπερώσεως ὁ Μήτσας και οί ἀντάρτες και διὰ δυναμώθη- καν οί Τούρκοι και μόνοι μας θὰ ἐχορεύαμε τὴν ἄλλην μέρα στὸ ὑστερνὸ πανηγύρι.

Ἄξασα τότε ἀκουσθήκαμε μόνους. Οί Τούρκοι εἶχαν πιάσει τὰ κορφοβούνια και βαρούσανε τὰ καραούλια μας, τὰ ὁποία ἀπαντήσανε και τότε τρέξαμε και μες και ἡ μάχη ἐγενικεύθη. Καί μες τὴ σκοτεινὰ τῆς ἀνεμορρινίας ἔγινε μὴ γιγαντομαχία στήθος με στήθος, κορμὶ με κορμὶ.

Τὸ μεση-ἔρι διαταχθήκαμε γιὰ ἐφοδο, και ἀφου χωρισθήκαμε ἀπ' τοὺς ἐτοιμοθάνατους, συντρόφους μας σὰν ἀγρίους αἰφύνας, σὰν μα- νιασμένο κῆμα πέσαμε με τὴ λόγχη και ἀνοίξαμε δρόμο ἀπ' τοὺς Τουργκαβανίτες.

Τὸ βράδυ τὰ Χριστούγεννα γυρίσαμε στὸ Μέτσοβο, με τρία κανόνια και με τοὺς ἐπισπ- θέντας αἰχμαλώτους, ὅπου μᾶς ἔκαμαν μὴ ἐν- θουσιώδη ὑποδοχή.

Κάρυτος

ΔΗΜΗΤΡ. ΚΑΠΟΛΔΑΣ

ΣΤΗΝ 25 ΜΑΡΤΙΟΥ ΤΟΥ 1913

τά μεσάνυχτα και μετά ἀπὸ μᾶς ὁ ἀντισυν- ταγματάρχης Μήτσας με 1200 και με μὴ πυρ- βοβολαρχία γιὰ τὸ Δρεσενικό και τὰ ἀνταρ- τικά σώματα ποὺ θὰ κτυποῦσαν τὸ Δεμίτι. Στὰ τρία χωριά φωλιάζανε οί Τουργκαβανί- τες τοῦ Μπεκή ἀγὰ ἴσα με τρεῖς χιλιάδες, και ἀπὸ 'κεῖ ξεριμώντας οἱ μάζαμε τὰ Ζαγόρια και ἀπὸ ἀνθομένη και γομάτα 'Ελληνική νιότη τὰ ρήμαζαν. Ὅπου περνοῦσαν αἰφύνας οἱ κα- τὰρα, φωτιά και αἰδερο διάβαινε, οί Χριστι- ανοὶ φεύγαμε τὸ μαχαίρι και τὸ καρφίσιμα πάνου στὰ βουνά, ὅπου σὰν ἀγρία ὄρνια κυρ-

γιά, ζητώντας ἕνα κομμάτι μπομπότα.

Ἐμεῖς χωρὶς νὰ πάρουμε ἀναπνοή, με φου- σκουμένα τὰ πνευμόνια προχωροῦσαμε και κοντὰ τὸ μεσημέρι φθάσαμε δεξὸ ἀπὸ τὴν ἀρβαντοφωλιά.

Ἡ φύση γύρω χαμογέλαγε ποὺ νόμιζες πὺς ξεχειλίζει ἀπὸ ζωὴ κοιτίφια και καρδερίνες μέλπανε γλυκόλαλα τραγούδια και οί ἀγοὶ τοῦ αὐλοῦ, ποὺ βγαίνανε παθητικοὶ σὰν ἀντίλαλοι μᾶς εἰδυλιακῆς ἀγάτης ποὺ λιώνει τ' ὄμορφο τοσπανόπουλο, ἔσμιγαν με τὰ δικά μας τρα- γούδια ποὺ πηγαίναμε εὐθυμοὶ νὰ συναντή-

Ἄχ, δὲν θὰ τραγουδοῦ το παλὸ εἰκασμένο, Μᾶς τὸ πῆρε ὁ νέος χρόνος στὰ χροῖά του τὰ φρεῖ. Ἐχὼ ἐδὼ ἐπὶ τὸς μὴν τῶρα, παλληκάρια τιμημένα, Μέσα στὰ βουνά λιστάρια και δελφίνα στὰ νερά.

Νέες δόξες, νέες νίκες, τώρα ἐγὼ θὰ τραγουδοῦ, Σὰν θωρὸ ἀναστημένο τὸν παλὸ μας τὸν καιρὸ, Τὸ κοντὶ τῆς καρδίας μου και τὴν ἐλπίδα τῆς ψυχῆς μου. — Στεφ' Ὀλέμπου μας τὰ χιόνια, σὺν Νηριῶν μας —

Πάτρα

Νίκος Β. Δαούλης

Ο 'Αθανάσιος Διάκος ἀναχωρῶν ἐπὶ κεφαλῆς ἐπαναστατῶν διὰ τὸν ἱερὸν ἄγωνα.

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΚΕΙΜΗΛΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΛΑΥΡΑΣ

Ὅθεν τὸ ἑκακτον παρουσιάζει ἡ ἱερὰ Ση- μαία, τὴν ὁποίαν ἠύλοῦσεν εἰς τὴν περιώνυ- μον—και ἀρχαιοτάτην, ὡς λησθεῖσαν περὶ τὸ χριστιαν. μ. Χ. ἔτος — Μονὴν τῆς ἁγίας Λαύ- ρας τῶν Κἀλαβόντων, κατὰ τὴν ἀληθινὴν ἡ- ρων Μορτίον τοῦ 1821 ὁ Παλαιὸν Πατρίων Γερμανὸς και ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ παρερεθέν- τες καπετανοὶ τῆς Πελοποννήσου μετὰ τῶν αὐτῶν τριακλίων ἀνδρῶν ὠρμήθησαν νὰ μὴ καταθέσουν τὰ ὅπλα των ἐν μὴ ἰδίῳ τὴν εἰς τὴν ὁποίαν ὁλοκλήρους αἰῶνας στενάχουσαν ἀπὸ τὸν ὁμῶστον ταυρικὸν ζυγὸν Πατρίδα αὐτῶν ἐλευθέραν, χρίον τῆς ὁποίας ἐρρίπτον- το ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἰς ἱερὸν πλὴν πο- λυχρόνιον αἱματηρὸν ἀγῶνα, τοῦ μεγαλειτέρου γεγονότος τῆς 19. ἑκατονταετηρίδος.

Ὅμοιάς τῆς Σημαίας αὐτῆς, ἐκτός τινων πα- ραλλαγῶν, τὰ ἐν χρήσει μέχρι τῆς σήμερον ὡς εἰς τὸ πολὺ ἐκκλησιαστικὰ λαβάρια. Δὲν εἶνε διὰ τὴν τριχλωσσοσ και ἐπιμήκης, ὡς ταῦτα, ἀλλὰ τετράγωνος σχεδόν, ἔχουσα 1 και 0,20 μῆκος και 0,95 πλάτος.

Ἐπὶ τοῦ λαβάρου ἀπεικονίζεται ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, εἰς τὴν μνήμην τῆς ὁποίας και ἡ Μονὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἀνιέρωθη και ἠύλοῦ- θη τοῦτο, ἐπεξεργασμένη μετ' ἐπιμελοῦς και καλλιτεχνικῆς ἱκανότητος, διὰ νημάτων ἀργυ- ρῶν και χρυσῶν, μαργαριτῶν και μετᾶξης και πρὸς τὰ κάτω κρέμονται πυκνοὶ και θυσανώ- δεις ἐν πορφύρᾳ μετᾶξης κροσσοί, πεποικιλ- μένοι διὰ δύο σειρῶν εὐμεγέθων μαργαριτῶν, τοῖσι δὲ ἔχουσι προσαρτῆ και ἐπὶ τῶν δύο κατέρων πλευρῶν ἄκρων. Ὁ δ' ἐπ' αὐτοῦ ραμμένος ἀργυρὸς Σταυρὸς τυγχάνει προ- σθήκης νεωτέρας, διότι θεωρεῖται βεβαίον ὅτι τὸ Λάβαρον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐστερεῖ- το τοῦτοῦ.

Πολλὰ περὶ τῆς ἱστορικῆς ἀξίας τοῦ Λαβάρου τοῦτου ἐλέγχθησαν, οὐχ ἦτον ὁμῶς, ὡς τοῖσι μάλιστα βεβαίονται, ἐκτός τῶν γνωσιστά- των ἐκ τοῦ συστήματος και τοῦ εἶδους τῆς εἰ- κόνος, ἀλλὰ και ἐκ τῶν σωζομένων, μὴ ἔξαι- ρομένου και τοῦ κώδικος τοῦ 1703, ἀσφαλῶν ὁποσοῦτο μαρτυριῶν, ἡ κατασκευὴ του δύ- νηται ν' ἀναχθῇ εἰς τὰ τέλη τοῦ 15. αἰῶνος, και ὅχι, ὡς πρὸ τίνος ὀνομάζεται, εἰς ἐποχὴν ὀλίγον πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἀπέχουσαν.

Εἰς τὴν Λαύραν ἐκοιμήθη ὡς ἀναθήμα μετ' ἄλλων δωρεῶν ὑπὸ πλοισίων ὁμογενῶν ἐκ Σμύρνης, μικρὰν δ' ὑποστάν φθορὰν ἀνεκαίνι- σθη περὶ τὸ 1736, ἐπιμελεία τοῦ τότε ἡγου- μένου τῆς Μονῆς Χρυσάνθου.

Ὡς ἐκ τῶν ποικίλων περιπετειῶν τῆς Μονῆς ἐνεκα τῶν ἐπανειλημένων δρώσεων και λεη- λασιῶν αὐτῆς ἐκ μέρους τῶν ἐξ Ἀγίας και ἱ- διῶν ἐκ Παλαιῶν Πατρῶν προερχομένων Ἀλβα- νῶν, τὸ ἱερὸν Λάβαρον ὑπέστη οὐκ ὀλίγον, κατὰ μίαν δὲ τῶν ἐφοδῶν τοῦτον ἀνιέρωσιν ἐξ αὐτῆς και ἐκοιμήθη μετ' ἄλλων λαύρων τὸ πρῶτον εἰς Κων/πολιν, βραδύτερον δὲ εἰς Μολ- δοβλαχίαν.

Ἐντὺς, κατὰ τὸ 1772, ἐπιμελεία τοῦ ἡγου- μένου Ἀβθίου, συνδραμοντῶν τοῦ Πατριάρχου Γαβριὴλ και ἄλλων φιλογενῶν Ἑλλήνων, ἐπε- τεύθη ἡ ἐξαγορὰ του μετὰ 50 σχεδὸν ἑτέρον ἐκ τῶν ἀπαγνάντων ἐκ τῆς Μονῆς κειμηλίων, ἐξ ὧν και ἡ κατὰ τὸ 1359 δωρηθεῖσα πορὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Μανουὴλ Κομνηνοῦ κατὰ τὸν ἅγιον Ἀλέξιον, και ἐν ἔτει 1788 τ' ἀνευ- ρεθέντα και ἐξαγορασθέντα κειμήλια, μετὰ τοῦ Λαβάρου, ἀνήλθον εἰς διακόσια τὸν ἀριθμὸν.

Μετὰ τὴν τραγικὴν ἀποτυχούσαν ἐπανάστα- σιν τοῦ 1769, κατὰ τὴν καθόδον τῶν Ὀρλώφ, οἱ πάλιν καταδρομαὶ ἠπειλήσαν τὸν περισσ- οῦτα πλοῦτον τῆς ἁγίας Λαύρας, εὐτυχῶς ὁ- μως τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ προηγουμένου Χριστοφό- ρου ἐχορηγήθησαν ὑπὸ τοῦ τότε στρατιωτικοῦ διακοντοῦ Π. Πατρῶν Ράϊ—μπογιουρντί και τίνος ἄλλου σημαίνοντος Ὀθωμανοῦ προσκυ- νητάρια, τὰ ὁποία ἐξασφάλισαν κάποιον τὸν ὁ- παγεῖν του. Εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι ἐκτοτε ἀσα- κτα στήν Ἀλβανίαν ἐνεφανίζοντο εἰς τὴν Μο-

νήν, ἀλλ' αἱ προξενούμενα ζημίαι περιορίζον- το μόνον εἰς τὰς γαίας αὐτῆς μέγους ὅτου, κη- ρυχθείσης τῆς ἐπαναστάσεως, ἐπὶ ἡλθεν εἰς αὐ- τὴν ἡ πανωλεθρία, δις πορποληθεῖσα ὑπὸ τῶν ὁρδῶν τοῦ Αἰγυπτίου σαράκου. Τοῦτο δ' ἐ- νεκεν ὁ θησαυρὸς αὐτῆς ἀποκορύφθη τῆς

κοκκατῆ ὅχι μόνον ἀπηγόρευε τὴν ἀνάρτησιν τοιούτων Λαβάρων εἰς τοὺς ναοὺς ἀλλὰ και κατέστρεψε πᾶν, οἱ ἀντεπροσώπωνεν ἰδεάν τινὰ ἐθνικῆς ἐλευθερίας, και τρίτον αὐτῇ ἡ κατασκευὴ του, ἰδίᾳ τοῦ ἀνω μέρους και ἡ ἔλλειψις τοῦ ἀπαραίτητου ἄλλως Σταυροῦ και

Ο Κανάρης μετὰ τὴν πυρπολήσιν τῆς ναυαρχίδος

κακείσε, τὸ δὲ ἱερὸν Λάβαρον μετηνέχθη πρὸς φυλαξιν εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Μ. Σπηλαίου, ἐ- κείθεν δὲ εἰς Κάλαιον τῆς Ζακύνθου, μετ' ἄλ- λων κειμηλίων, ὑπὸ τῶν μοναχῶν Ἀθανασίου και Δανιὴλ, κατὰ τινος δὲ πληροφορίας ἀπὸ τῶν νῶν ἐξοφάλλοιτο τοῦτο εἰς βραχὺ καὶ κρύπτην μετὰ τινων ἄλλων ἱερῶν σκευῶν.

Διὰ τὴν χρησιμοποίησιν και τὴν ἐν γένει ἰδιότητα τοῦ Λαβάρου τοῦτου οὐκ ὀλίγα ὁ- πάχουσιν ὑποθέσεις, πασῶν ὁμῶς ὑπερῆκει ἡ πιθανότης, ἂν ὅχι ἡ βεβαιότης, ὅτι πρότερον ἐχρησίμευεν ὡς παραπέτασμα τῆς Ὁραίας Πύ- λης. Ἐκτός ἄλλων μαρτυριῶν εἰς τὴν παρα- δοχὴν τῆς ὑποθέσεως ταύτης συμβάλλει πρῶ- τον ἡ συμφωνία τοῦ χώρου τῆς σωζομένης πύλης τῆς παλαιᾶς τῆς Λαύρας μονῆς, δευτέ- ρον τὸ γεγονός ὅτι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ Τουρ-

τοῦ δριζόντιου μικροῦ κοντοῦ διὰ τὴν ἀνάρ- τησιν τοῦ μεγάλου καθέτου τοιούτου. Τὸ παραπέτασμα λοιπὸν τῆς Ὁραίας Πύλης ἀπὸ ἄλλης σημαίας παρεδόθησαν οἱ κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐκείνην αἰῶνα τελετὴν ἱερουργή- σαντες ἐν τῇ Μονῇ ὑπερχοὶ ἀρχιερεῖς, ὁ Π. Πατρῶν Γερμανός, ὁ Κερνίτζης Προκόπιος, ὁ πρῶτος Ἀνδρόνικος Κωνσταντίνος ἐπίσκοπος τῆς Μονῆς, και ὁ πρῶτος Μητροπολίτης Θεοφίλος, ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ ὁποίου ὠρμήθη, γονυ- πετών πρὸ τῆς εἰκόνος τῆς ἀειπαρθένου και συνεδεθὴ διὰ τοῦ ἀσπασμοῦ τῆς Ἐλευθερίας ὁ ἐπαναστατικὸς Ἑλληνισμός.

Εἶνε βεβαίον ὅτι τὸ ἱερὸν Λάβαρον και πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἐγνωρίζον πλείστοι τῶν προκρίτων Ἑλλήνων και ἰδίᾳ ἀρχιερεῖς, οἵτινες διερχόμενοι τῆς Λαύρας ἐγονυπετοῦν και ἡ-

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΣΑΛΟΝΙ

ΠΟΙΟΙ ΚΑΙ ΠΟΙΑΙ ΜΑΣ ΗΛΘΑΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΙΚΗΝ ΚΗΔΕΙΑΝ

Ἡ κηδεύουσα ἔκδοσις ἐπαρχιακῶν ἀνδρών. — Τὰ σαλόνια ὅλης τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου. —
 Αἱ καὶ οἱ ἀντιπροσώπων τῶν Πατρῶν, τῆς Εὐρώ, τῆς Ζακύνθου, τῆς Κερκύρας καὶ ἀώσης τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ κηδεύουσα τοῦ Βασιλέως Γεωργίου εἶχε καὶ ἐν ἀποτελέσματι, ὥς οὐκ ἀπρόοπτον, ἀλλὰ σπάνιον. Καὶ αὐτὸ εἶνε ἡ συγκέντρωσις ὅλων τῶν ζώντων εἰς τὰς ἐπαρχίας μας καὶ ἀποτελούντων ἐκεῖ τοὺς πυρήνας καὶ τὰ κέντρα τῶν κοσμητικῶν συναθροίσεων. Ἔτσι ἐμαζεύθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς χώρας αἱ ἐπὶ κορυφαίαι καὶ ὁραιοὶ δεσποινίδες τῶν σαλονιῶν ὅλης τῆς Ἑλλάδος, αἱ ὧραι καὶ εὐγενεῖς κυρίες, οἱ παρικοῦμοι, οἱ σοβαροὶ ἢ ἑρωτότεροι νέοι, οἱ λεοντιδαῖς καὶ οἱ ἀρχόντες τῶν κοσμοσυγκεντρώσεων ὅλης τῆς Ἑλλάδος.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ πόλις τῆς Παλλάδος ἔγινεν ἐκθεσις ἐνὸς πλήθους ἐπαρχιακῶν ἀνδρῶν, τὰ ὅποια ἐκαλλιέργουντο εἰς τὰ θερμότηματα τῶν ἐπαρχιακῶν σαλονιῶν, διὰ τὰς μὲν παρασταθῶν ἔξωθεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ σκορπίσων γύρω θροῦν καὶ ὁρμῶν.

Κάθε ὁμορφιά ἐπαρχιακή, κρυμμένη εἰς τὸ ἄκρον ἐκείνου τῆς Ἑλλάδος ποῦ ἔζη, ἔξωθεν λαμβάνει ἄλλην ἰδιαίτην αἴγλην κατὰ τὸν Ἀττικὸν οὐρανὸν καὶ θαμπώνει τοὺς Ἀθηναίους μετὰ νῆα ὁλγῆτρα, μετὰ νῆα γραμμάς, νῆα ἀναλογίας, νῆα λήψεις ματιῶν, νῆα χρώματα, νῆα ὁμορφίαις, τὰς ὅποιας οἱ Ἀττικοὶ δὲν εἶχαν συνήθειαν νὰ βλέπουν.

Καὶ χάριν τῆς Βασιλικῆς κηδεύουσα εἶδον καὶ γὰρ ἡ ὁδὸς Σταδίου ἕνα Πανελλήνιον σάλονι. Ὅλα ἔλεγε κανεῖς ὅτι ἕνα τεράστιον χεῖρ ἀρπάξε τὰ ἀριστοκρατικώτερα σαλόνια τῶν κυριωτέρων Ἑλληνικῶν πόλεων κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς μονταρነτικῆς τῶν κοσμοσυγκεντρώσεως καὶ μὴ ἕνα καταπληκτικὸν τινάγμα τὰ ἀδίσκωτο εἰς τὰ πεζοδρομια τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

Καὶ εἶδον κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας, κατὰ τὰς πρὸ καὶ τὰς μετὰ τὴν κηδεύουσα ἡμέρας ὅλας σχεδὸν τὰς καλλονὰς καὶ τὰς ὁραιοτάτας καὶ τὰς κομψοτάτας τῆς Ἑλλάδος ν' ἀνεδοικεθῶντο εἰς τὰ πεζοδρομια ἢ νὰ γέροντο εἰς τὰ παράθυρα καὶ εἰς τοὺς ἐξώστες τῆς ὁδοῦ αὐτῆς τῶν Ἀθηνῶν, ἡ ὅποια ἔχει ὅλα τὰ προσόντα ἐνὸς σαλονιοῦ. Κι' ἔγινεν ἡ ὁδὸς Σταδίου τὸ κομψότερον ἀπὸ ὅλα τὰ Ἑλληνικά σαλόνια!

Ἐκεῖ ἡ Ἀθηναία, μετὰ τὸ ἰδιαίτερον τῆς οἰκῆς, συνιηθήναι αὐτὰς τὰς ἡμέρας μετὰ τὴν Πατριαν καὶ τὴν Πατρινοπούλιν μετὰ τὰ ἔκπαλα στήθη, μετὰ τὸ Θεσσαλικὸ μετὰ τὸ ἀριστοκρατικὸν πῶδι, μετὰ τὴν ἡμερὴν Ζακύνθου, μετὰ τὴν μαγεύουσαν Θάκιν, μετὰ τὴν ἀδελφικὴν ὁρμὴν μετὰ τὰ μάγα μάτια...

Ἀφθονότερον πάσης πόλεως ἀντιπροσωπεύουν αἱ Πατρίαι.

Εἰς τὸ θαλάσσιον σαλόνι τῆς «Μινέρβας» ἔκαμαν πρῶται τὴν ἐμφάνισιν τῶν ἡ γαλανὴ εὐμορφία τῆς ὁδοῦ Λιλικῆς Κρεμνῆς, ἡ δραματικὴ αὐτῆς ἐμφάνισις, ἡ κ. Φανή Θ. Πετραλιά καὶ ἄπαν τὸ μόντρεν συγγενολόγι Κρεμνῆς καὶ Πετραλιά. Παρὼν δὲ καὶ ὁ γνωστότατος, λαογαπητάτος καὶ πάντοτε πρὸς ὅλους εὐχάριστος πρόεδρος τῆς ὁδοῦ, ὁ κ. Θάνος Πετραλιάς.

Ἀλλὰ—ἰδοὺ!—ἀπὸ τὸ πεζοδρομίου παρελαύνει ἡ κ. Ζωὴ Πικραμένη, ἡ ἑξὺ τῶν κοσμο-

συγκεντρώσεων, καὶ ὁ κ. Τάκης Πικραμένος. Καὶ ὅλα βήματα παραπέρα ἡ Κα Βουρλούμη τοῦ βουλευτοῦ καὶ ἀνεψιοῦ καὶ φίλου μαζὶ τῆς.

Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ καθυστερήσῃ καὶ ἡ Δ' ὁδὸς Πόπη Μυχαλοπούλου, ἡ ἀδελφὴ τοῦ κ. Γ. Πουργού.

Ὅμοιος μὲς ἦλθαν αἱ Δ' ὁδοὶ Κονιαλῆς, ἡ Δ' ὁδὸς, αἱ Δ' ὁδοὶ Παλαιοῦ, Γαλακτῆς τε καὶ Δαμάς, ἡ Δ' ὁδὸς Μαριάννα Φωκῆ ἡ μαρμαρογλύπτου. Θέλετε καὶ λογιστὰς; Ἰδοὺ: αἱ Δ' ὁδοὶ Μυριέλλα καὶ Μοίρτα (Δεονόρου).

Ἐθεώθη ἀκόμη καὶ ἡ νεὰ κυρία, πάντοτε ὡς κόρη ὑπερδουλοῦ, ἡ Εὐφροσύνη τοῦ κ. Γεωργίου Μπικρῆ, στριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ συζύγου τῆς.

Ὁ κ. Κόλλας, ἐννοεῖται, ὡς πανταχοῦ παρών, δὲν ἔλειψεν.

Ἡ κυρία Λαονίδια Σκουρῆ εἰς τὴν βολτάρουσα μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς Κας Ἀλεξοπούλου.

Ἡ κόρη τοῦ νομάρχου Πατρῶν κ. Κοσσανάκου ὁμοίως μὲς ἦλθε.

Δὲν ἔλειψαν καὶ αἱ ἀδελφαὶ Δρακοπούλου.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Πατριαντὴ δημοσιογραφία ἀντιπροσωπεύθη ἀξιοπρεπῶς. Ὁ κ. Γ. Παπανδρόπουλος εἰς τὴν ἀδελφὴν, πάντοτε ταχὺ γοῦν τε καὶ σῶμα, σπυθῶν, συζητῶν, σχολιάζων...

Ὁ πρόεδρος τῆς δημοσιογραφίας κ. Α. Φλαμῆς, καίτοι ἀνεπισημῶς, ἐνεφανίσθη καὶ αὐτός.

Ὁ κ. Β. Ἡλιόπουλος, ὁ γνωστός σαλονογράφος καὶ συλλογιστὴς τῶν Πατρῶν δὲν ἦδυνάτο ν' ἀφίστη μόνος τὰς μετοικησάσας εἰς Ἀθήνας σιουέτας τοῦ καὶ μὲς ἦλθε καὶ αὐτός.

Ἐνεφανίσθη ἀκόμη καὶ ὁ νεαρότατος δημοσιογράφος κ. Τάκης Κωνσταντινίδης, εἰς τὴν κηδεύουσα ἀνέβη.

Τὸ ἑμπόριον ὁμοίως δὲν καθυστερήσεν. Ὁ κ. Γ. Καραμανδάνης μὲς ἦλθεν οἰκογενειακῶς. Ἦλθε δὲ ὡς γνωστὸν πρόεδρος τοῦ ἑμπορίου Ἐξαγωγικοῦ Συλλόγου.

Ὅμοιος μὲς ἦλθε καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Βισαγωγικοῦ κ. Λάππας.

Κρίνομεν περὶ τὸν νὰ προσθέσωμεν καὶ τὸν κ. Βάτσην δῆμαρχον, Σωτ. Γκολφινέπουλον καὶ ἄλλους ἐπισήμους καὶ κλεινομένους τῶν Πατρῶν κατὰ τὸν ὅρον, ἐπειδὴ εἶνε κίνδυνος νὰ γίνῃ πολὺ μακρὺς.

Καὶ τώρα ἂς ἔλθωμεν εἰς τὰς ἐμφανισθείσας καὶ εἰς τοὺς ἐμφανισθέντας ἐδῶ ἀπὸ τὴν Σῆρον.

Ἰππῆρες ἄριστοι, ἂν καὶ πολλοὶ ἀποβήθησαν τὸν καιρὸν. Καὶ ἔξω εἰς τὸ Ἀγαθὸν μὴ κακοκαρία εἶνε ἀρκετὴ νὰ κάμῃ μαρτύριον ἕνα ταξιδάκι ἀναψυχῆς. Ἔτσι μὲς ἦλθαν αἱ βαρραλέαι Συριακαὶ καὶ Συριανοπούλες.

Ἐνεφανίσθησαν λοιπὸν εἰς τὰ κέντρα τῶν Ἀθηνῶν ἡ Κα καὶ ὁ Κος Α. Παπαδάμ.

Ἀλλὰ ἐμφάνισις ἡ Δ' ὁδὸς Ἄννα Κάππαρη.

Ὁ κ. Κριεζῆς μὲς ἦλθε μετὰ τῆς γυναικῆς αὐτοῦ Δ' ὁδοῦ Κεχαγιά.

Παρὼν καὶ ὁ κ. Πετρόπουλος.

Ὁ κ. Α. Λαδούπουλος μὲς ἦλθε μετὰ τὴν ἀποστολὴν. Ὁ δημοτικὸς σύμβουλος κατέθεσε ἱστάμενος εἰς τὸν νεκρὸν Βασιλέα ἐκ μέρους τοῦ δήμου Σῆρου. Μαζὶ τοῦ καὶ ἡ εὐγενεστάτη κυρία τοῦ.

τοῦ, ἡ ὁδὸς δὲ τότε ἡ πολιορκία τῶν Τούρκων, ἀνερχομένων εἰς 250 ὁλοφύρους, οἵτινες ὀχυρωθέντες εἰς τοὺς πύργους αὐτῶν ἀνεπυροβόλουν, μίαν δ' ἐκ τῶν σφαιρῶν τούτων διέτρησε τὸ Λαβάρον, ἡ ὁπλὴ δὲ ταύτης φαίνεται μέχρι σήμερον πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ἀριστεροῦ μέρους. Τὸ Λαβάρον ἐπεστράφη πάλιν εἰς τὴν Μονὴν, τῆς πολιορκίας ἐξακολουθήσας μέχρι τῆς 5 Ἀπριλίου, ὅτε γὰρ γενικὴς ἐφόδου τῶν Ἑλλήνων συνετελέσθη ἡ ἄλσις, τῶν Τούρκων παρὰ τὸν ὅρον καὶ ἐκπομπήντων ἁμέσως.

Ἀπὸ τὴν ἐν γενικαῖς γαμμάς ἡ ἱστορία τοῦ ἐν λόγῳ Λαβάρου, τὸ ὅποτον ἀνέκαθεν θεο-

Ἀκόμη ὁ κ. Φιλίνης, ὁ κ. Θεοφάνης, ὁ κ. Β. Πατριαντῆς κλπ. κλπ.

Καὶ οἱ Ζακύνθιοι δὲν ὑστερήσαν. Κυρία καὶ δεσποινίδες—«ἄνθος παρθένων» ὡς γράφει ὁ Κάλβος—μὲς ἀνεφανίσθησαν.

Ἀνάμεσα δὲ εἰς αὐτὰς διακρίνομεν εἰς τὰ κέντρα τῶν Ἀθηνῶν κορυφαίαν τῆς Ζακύνθου ἀριστοκρατίας, Ἰδοὺ! ὁ κ. Ἀναστ. Μερκάτης, ὁ κ. Καρρέρ δὲ νέος, ὁ κ. Συρογιάννης, ὁ κ. Καρβέλης καὶ ἄλλοι πλείστοι.

Πάντες δὲ ἐθεώθησαν ἀπὸ τοὺς μοντέρνους κύκλους εἰς τὰ καλλίτερα κέντρα καὶ σαλόνια τῶν Ἀθηνῶν.

Κερκυραῖαι δὲ καὶ Κερκυραῖοι; Φαίνεται ὅτι κάπως ὑστερήσαν. Μὲς ἦλθαν μερικαὶ οἰκογένειαι, ἀλλ' ἔλειψαν αἱ πλείοτες ἐκ τῶν μὴ ἀπουσιάζουσιν ἀπὸ κοσμητικῶν συγκεντρώσεων.

Τὸ πρᾶγμα ἦτο ἄξιον παρατηρήσεως.

Ἡρωτήσαμεν λοιπὸν τί συμβαίνει. Καὶ ἀπεκρίθη ὅτι αἱ μείνισαι εἰς Κέρκυραν εὐγενεῖς καὶ κοσμητικαὶ κυρία καὶ δεσποινίδες ἀπελογίθησαν καὶ ἐξοικονογήθησαν ὁραίστατα. Ἦσαν!

Μποροῦμε ν' ἀφίσταμε τοὺς πρόσφυγας καὶ τοὺς τραυματίας; Ἐγγὺς τῶν!

Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι μὲς ἦλθαν ἀρκετὰ γνωστότατα πρόσωπα. Ὁ δῆμαρχος κ. Α. Κόλλας, πάντοτε γλυκύς καὶ λαοφιλες, ἐθεώθη εἰς τὰ κέντρα ὁ κ. Α. Κεφαλληνός, ὁ νῦν βουλευτὴς καὶ πρόεδρος τοῦ ἑμπορίου, μετὰ κυρίως Κερκυραίων ἐθεώθη εἰς τὸ «Πανελλήνιον» καὶ ἄλλοι ἄλλοι.

Ἡ Ἰθάκη μὲς κυρία καὶ δεσποινίδες ἀντιπροσωπεύθη ἀρκετὰ. Μεταξὺ τῶν κυρίων διακρίνομεν τὸν κ. Δεονόρου. Ἐθεώθη δὲ καὶ ὁ κ. Χρ. Καραβίας, ὁ νέος λόγιος καὶ διευθυντὴς τοῦ «Ἰθακῆ» σπουδαστηρίου.

Ὁ Πύργος τῆς Ἠλείας κάπως πτωχὴ ἀντιπροσωπεύθη. Δὲν ἔλειψεν ὅμως—ἀπὸ τοῦ λείπει ποτὶς—ὁ κ. Γ. Παπασαχινάς, πρόεδρος τῆς Ἰταλίας ἐκεῖ. Ἐνεφανίσθη δὲ καὶ ὁ κ. Α. Βαρουδῆς, διευθυντὴς τῆς «Πατρίδος» τοῦ Πύργου.

Ἡ Ἀμφισσα ὁμοίως ἀντιπροσωπεύθη. Γάτοι ἐθεώθησαν καὶ ὁ κ. Μικρομυλῆς.

Ἡ Λαμία μὲς παρουσίας τὴν δραματικὴν καλλονὴν τῆς ἑαυτοῦ οἰκῆς ἑλθὼν Γ. Παλιανῆ. Τὸ «Πανελλήνιον» ἀπαμειβήθη προχθὲς ἀπὸ αὐτῆς.

Δὲν ἔλειψε καὶ ἡ Ἀμαλία. Ἰδοὺ ὁ κ. Γ. Τριαντῆς. Τὰ Λεκαῖνα ἀντιπροσωπεύθησαν μετὰ τὸν Πρόεδρον τοῦ ἐκεῖ ἑμπορίου συλλόγου καὶ τὴν οἰκογένειάν του. Ἡ Κεφαλληνία δὲν ὑστερήσεν εἰς καλλονὰς καὶ εἰς ἀντιπροσώπους.

Ἀλλὰ τί νὰ πρωτοεῖγῃ κανεῖς, τί νὰ πρωτογράψῃ...

Τόσαι ποικίλαι, ὧραι, κομφαὶ καὶ γοητευτικαὶ μαρφαὶ μὲς ἐθαύμασαν... Καὶ βλέπομεν ὅτι αὐτὸ τὸ σύνολον τῆς ἐπαρχιακῆς κοσμοκινήσεως μὲς εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τριβομέναι μὲς αἱ Αἱ Ἀθῆναι, ἔγιναν δι' ὅλην τὴν ἡμέραν τὸ σάλονι ὅλης τῆς Ἑλλάδος!

Φ. ΠΙΟΦΑΛΛΗΣ

Εἰς τὴν ΠΑΤΕΙΑΝ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ.—Οἱ ναῦται σῶρον τὸ φέρετρον, ἐκατέρωθεν οἱ ἑτέροις, ὅπως τὸ φέρετρον ἀνὰ τοὺς θεοῦς καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ νεκροῦ Βασιλέως, μετὰ ταῦτα εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ὅπως τὸν ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος καὶ ὁ πρίγκηψ Ἀλέξανδρος, εἰς τὴν ἄλλην γραμμὴν οἱ Πρίγκηπες ἀδελφοὶ τοῦ Βασιλέως, κατὰ τὴν οἱ Διάδοχοι Σερβίας καὶ Βουλγαρίας καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ ἔξοι Πρίγκηπες. Εἰς ἀπόστασιν φαίνονται αἱ τρεῖς μόναι ἀμαζαὶ κατεστῆμεναι τὴν ὁδὸν Σταδίου, τῶν ὁποίων ἐπιβαίνουν ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα Ὀλγα καὶ αἱ Πρίγκηπισσας.

(Φωτ. τοῦ κ. Μιχαὴλ Καλλιμαζέως)

25 ΜΑΡΤ 1821

Α. ΜΙΑΟΥΛΗΣ

Κ. ΚΑΝΑΡΙΣ

ΔΙ. ΒΟΥΛΑΣ

Γ. ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ

25 ΜΑΡΤ 1913

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΒ'

Ε. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΝΤΑΜΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

"ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ"

15

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Θά την αναγνωρίσωμεν μαζί, πρέπει όμως να μείνι εις την δικογραφίαν...

— Νά τα, δέν εινε παρά δύο μόνον γραμμές. Απόμε εις την οικίαν μου, εις τας δέκα ώρας ακριβώς. Η κηλίς θά εινε ανοικτή. Αυτό δέν μ'ας λέει μεγάλα πράγματα. Η επιστολή όμως βεβαία γραμμένη από την δολοφονηθείσαν γυναίκα, διότι υπογράφεται «Μαίρη».

— Γνωρίζετε λοιπόν πώς η γυναίκα αυτή ονομάζεται Μαίρη; ηρώτησεν ο Τολβιάκ.

— Ναι, πριν σ'ας εξήγησω πώς το γνωρίζω, θά σ'ας πω ότι αυτό το φύλλατο γιά να σ'ας κάμω μιά έκκληση. Είδα τον φονιά.

— Τον είδατε... Ποι; πώς;

— Έδω, αυτή τη βραδυά. Έστρεψα παρτίδα, και κρυφθήκα στο αναπαυτήριο. Τά μεσάνυχτα ένας άνθρωπος μπήκε σιγά σιγά αιδουσαν και έπαιξε τας αυτιάς λέεις:

«Μαρία, έδω είσαι... Γαλλιστί κατά πρώτον, καιτιον επανέλαβεν αυτός άγγλιστί.

— Και παρουσάσθηκε άμέσως; Είδατε το πρόσωπόν του;

— Όχι, τόσο καλά γιά να τον αναγνωρίσω. Είχε το καπέλλο του χαμηλωμένο ως τα μάτια του, και κασάνε έφραχνε το στόμα του. Μου φάνηκε ωστόσο πώς είχε γενειάδα και δασύ το ματόφρυδο.

— Και δέν μπορούσατε να τον συλλάβετε; ηρώτησεν ο άνηγευτής.

— Α! τί συνέβη. Συνέλαβα την άνοητη Ιδέα να κρυφθώ μέσα στη θήκη του ρολογιού. Έπαιρνήσθη, και αυτός έτρεξε κατ'έπάνω μου, μ'έκλειδωσε, κ'έφυγε. Τό χειρότερο δέν εινε ότι οι άνθρωποι μου, οι όποιοι έφυγαν από τον δρόμο, τον άφρασαν να περάση άμα έδειξεν εις αυτούς χαρτί άστυνομικού ύπαλλήλου.

— Χαρτί άστυνομικού ύπαλλήλου! Μά την πλάνην μου! Νά θαυμασία άπόδειξις, και θά είμαι πολύ άδελφός, αν δέν έπαύω δι'αυτού, εινεν ο κύριος Τολβιάκ, τόν όποιον τό πρόσωπον έγενε παιδρόν άφ'ότου ο άρχηγός της άσφαλείας διηγείτο ότι ειλε τον φονιά. Θά μου στείλετε τό ταχύτερο τούς δύο άριθμούς, οι όποιοι λένε ότι είδαν αυτόν τόν άνθρωπον. Θά κάμω και τι καλύτερον.

Θά τούς θέσω εις τας διαταγάς σας επί ένα μήνα.

Εινε ο 29 και ο 33. Νομίζετε λοιπόν πώς και τούς δύο φόνους τούς έκαμε ο ίδιος κακούργος;

— Όσο γι'αυτό δέν άμφιβάλω καθόλου.

— Όστόσο δέν έκαμε χρήση τού ίδιου όπλου και σ'α δύο θύματα. Ο άνοητός έρονεύθη με κτύπημα ράβδου και η γυναίκα με μαχαίρι.

— Αδιάφορο. Θέλετε να μάθετε πώς ύπολογίζω ότι έγιναν οι δύο φόνοι; Η γυναίκα έστρεψεν σ'αυτον έμπορο ένδρα, διότι, γιά μένα, αυτή ήτο συνένοχος τού πρώτου κακούργηματος. Έδειξαν με τον άγαθόν αυτόν άνθρωπον, όταν ο φονιάς μπήκε ήσυχα και τόν σκότωσε μ'ένα κτύπημα στο κεφάλι. Έτοποθέτησαν τό πτώμα με τό όφρυφαλάνιον και πήγαν στην αίθουσαν διά να συσκεφθούν τι έρεπε να πράξουν. Έκει ο δολοφόνος, ο όποιος είχε προσχεδιάσει ν'άπαλλαχθί από την συνένοχόν του, την κτύπησε με τό μαχαίρι στην καρδιά, και την έβαλε εις τό κιβώτιον. Ο βουβός, πού ήτο προειδοποιημένος, έφθασε στην ώριμήν ώρα και σήκωσε τό κιβώτιον στους ώμους του.

— Τότε, κατά τό σχέδιόν σας, εάν οι άστυνομικοί κληθήσιν δέν τον συνελάμβαναν, θά έπέστρεψεν μαζί με τον κύριόν του να ζητήση τό άλλο πτώμα;

— Όχι, μόνον.

— Αυτό τοιάχιστον εινε τό πιθανότερον.

— Αλλά πώς εξηγείται, αγαπητέ Τολβιάκ, ότι την επομένη νύκτα ήλθεν έδω ο κακούργος και ελε: «Μαρία, έδω είσαι...» Έτρεξε να τό γνωρίξη καλά ότι ή Μαρία δέν ήτο εκεί.

Η παρατήρησις αυτή περιέπλεξε τόν κύριον Τολβιάκ, ο όποιος όμως συνήλθεν άμέσως και ελε ψυχρά:

— Πρέπει να ύπηρεζε μιά θαλαμηπόλος.

— Ναι, μιά Άγγλιδα. Μά γεγονόσασ μου τό ελε.

— Τότε λοιπόν ή θαλαμηπόλος όνομάζετο Μαίρη και πρέπει να ήτο συνεννοημένη με τον φονιά, γιαι έγενε άφαντος, δέν ειναι άλθις:

— Γνωρίζετε αυτή περιέπλεξε τόν κύριον Τολβιάκ, ο όποιος όμως συνήλθεν άμέσως και ελε ψυχρά:

— Πρέπει να ύπηρεζε μιά θαλαμηπόλος.

— Ναι, μιά Άγγλιδα. Μά γεγονόσασ μου τό ελε.

— Τότε λοιπόν ή θαλαμηπόλος όνομάζετο Μαίρη και πρέπει να ήτο συνεννοημένη με τον φονιά, γιαι έγενε άφαντος, δέν ειναι άλθις:

— Τό βράδυ τού κακούργηματος.

— Τότε ή συνενοχή της εινε φανερά.

— Αυτή εινε και ή ιδιή μου γνώμη. Και όσοσο αυτό τό γράμμα, τό όποιον πρό όλίγον βρήκαμε στο χατοφυλάκιον τού έμπορου, δέν τό έγραψε ή θαλαμηπόλος.

— Γιατί όχι; Η κυρία ελεγε ίσως τούς λόγους της να μη γράψη ή ίδια.

— Πράγματι, αυτό τό είδαμε και άλλοτε. Άλλ'έπειδή άσχολούμεθα γιά την ύπηρεσία, άς άνεβούμε στο δωμάτιό της. Αυτό μόνον δέν σκέφθηκε.

— Άς άνεβούμε, ελετε λακωνικά ο κύριος Τολβιάκ.

Η συμπληρωματική αυτή επιθεώρησις κάμνι μιά νέα άπόδειξις δέν μ'έδικε.

Έκει, καθώς και εις τά λοιπά δωμάτια, έκτός τού όφρυφαλάνιου και τού έστιατορίου, έβασίλευε πλήρης τάξις.

Και έδώ όμως τό έρώμα ήσαν κενά.

Η θαλαμηπόλος, καθώς και ή κυρία της, ελεγον προτομιάσει τά πάντα διά την άνωχόρησιν. Είπεν ο άνώτερος άστυνομικός ύπαλληλος. Και άν τά κιβώτια, τά όποια εινε στο πρόσδρομο δέν περιέχουν φορέματα ίδιας της, αυτό εινε μιά άνοχη άποδείξις ότι πήρε τά πράγματα της, και κατά συνέπειαν ότι ή και ίσως εινε συνενοχος με τον φονιά. Τώρα δέν έχομε να κάμωμε τίποτε άλλο έδω, παρά ατύχησις χειρουργικής και δικαστικής, εις τας όποιας νομίζω περιττόν να παρενβηήτε, καθ'όσον θά σ'ας στείλω άντίγραφον τών έκθέσεων.

Θά σ'ας γνωστοποιήσω επίσης τό αποτέλεσμα τών έρευνών μου πρὸς άνερεσιν τού ίδιού τού, όπως μάθω ότι πούον έννοιασε τό σπύτι. Τά λοιπά άφορούσι σ'ας, φίλτατε Τολβιάκ, και από τη στιγμή αυτή εινε ελεύθερος να άνεργήσετε όπως θέλετε.

— Σας εύχαριστώ, και σ'ας προειδοποιώ ότι σκοπεύω να μη έπιστρέψω πειρά σ'αυτό τό σπύτι, αν δέν άνακαλύψω τόν φονιά. Δέν εινε άνάγκη να με βλέπουν οι γείτονες.

— Πολύ φρόνιμα σκεφθήκατε. Επιθυμούσα όστόσο να σ'ας δείξω τά ίχνη τών βημάτων άπάνω στο χιόνι. Εινε εύκολο να διακρίνη κανείς εκείνα πού άφρασαν αυτός πού ήλθε τη νύκτα να φωνάξη τη Μαρία. Έάν παραβάλωμε αυτά και άναγνωρίσωμε πώς εινε τά ίδια με εκείνα τού άνθρώπου ο όποιος συνόδευε τόν βοσόν, αυτό θά εινε άπόδειξις ότι τά δύο ίχνη εινε ενός και του αΐτου.

— Καλλίτερα θά ήταν, νομίζω, να κάμετε χωρίς έμένα αυτή τη παραβολή. Θέλω ν'άποφύγω τά βλέμματα, άλλως τε δέν σ'ας έμποδίζει τίποτε να έκτυπώσετε τά ίχνη και τά έξεταζόμε άόρητο.

— Έχετε δικαιο, δέν έχετε καιρό να χάνετε γιά να στήσετε τας άστυνομολογίας σας, άφού δέν μ'ας ζητείτε παρά ένα μήνα προθεσμίαν γιά να φέρετε σέ πέρας την ύπόθεσιν.

— Και θά την φέρω εις πέρας από τού μηνός, εινεν ο κ. Τολβιάκ με θάρρος περισσοτέρον ή στην άρχή.

— Ενωείται, επανέλαβεν ο άρχηγός της άσφαλείας, ότι όλον τό πρόσωπον μας εινε στη διάθεσί σας, και ότι άν σ'ας δέχομαι στο γραφείόν μου όσες φορές έχετε να μου πείτε τίποτε ή να μου ζητήσετε. Άμα δέ λάβετε άνάγκη να δήςτε τό βουβό...

— Θά προσυλαχθώ πολύ να μην τόν δώ, εινεν ο Τολβιάκ. Άν τόν έβλεπα θά ναυαγούσε τό σχέδιό μου, γιαι γιά να μπορούσα να κάμω χρήση αυτού τού βοβού, όπω; έγω έννοω, δέν πρέπει να γνωρίζω τό πρόσωπόν μου.

— Έχετε πλήρη ελευθερίαν ένεργεας, είμεθα σύμφωνοι, εινεν ο άνώτερος άστυνομικός ύπαλληλος, θλίβον τό χέρι τού Τολβιάκ, όστις άπεχαρήθηκε, διήλθεν την αύλήν σηκώσας με μεγάλη προσοχή τό περιλαίμιον τού παλτού του, έτέρη της άμύξης; άφού ελε μερικάς λέξεις εις τόν Πήγασον και άνεχώρησε.

12

— Όλα μεταβάλλονται σ'αυτό τόν κόσμο, ο δέ συρμός τά πάντα ύποβάλλει στούς νόμους του, τά πάντα, και αυτήν άκόμα την άστυνομίαν, την όποιαν άλλοτε έκαμαν μεθοδικά, διοικητικά, σύμφωνα με κανόνες άμεταπτώτους.

Οι μεταμειώσεις ήσαν προδιαγεγραμμένοι και ο τύπος μυστικός ύπαλλήλου μεταμειωμένος εις κομμενόμενον, είχε καταστή κλασικός.

Η φενάκη καλώς προσηρμοσμένη, αϊ παραγναθίδες καλώς κολλημένοι, ο λευκός λαιμοδέτης, τό με χροστές πόρτες και με τό άριστείον

επί της κομμοδόξης κυναούν ίμάτιον, άπειλόν τό άκρον άκτων τού μεταμειωμένου.

— Ηδη τά πάντα μετήλλαξαν, και οι σημερινοί άνιχνεύται δέν όμοιάζουν πρὸς τούς άστυνομικούς ύπαλλήλους τού άρχαίου συστήματος περισσότερον άφ'όσον οι τοκογλόφοι τών ήμερών μας, ότινες έχουσι ίππους, άμαξιν και θεωρεθιν εις τό 'Ιταλικόν μελόδραμα, δέν ήμιαζουν πρὸς τούς δανειζοντας με μηχανήν χρεωλύσιον, όίαντες, εις άρχαιότεραν εποχήν έφρουρον περισκελίδας επιδιωροθόμενας και κτύκουν εις τρώγλας άνεγνώριτων ήδη δι ο πρώτος όρος επιτυχίας δι'ένα κατάσκοπον εινε πρώτο. να μη φαίνεται ότι εινε τούτο, και ο ύπαρξον ν'άπομνησθή επιτυχίας δι'αυτόν τόν ίματιισμόν, άλλα και τούς τρόπους άνοχη τού πρόσωπου άφού θέλει να ύποκριθί.

— Πρέπει να εινε ήδη τό δέμα τού άστυνομικού πρόσωπου καθώς λεγουν εις τό θέατρον, ένθα γνωρίζουν επίσης να μεταμφέζεται. Και διά να εξαιτηρή, ο άστυνομικός ύπαλληλος, έχει όλιγοτέρας τού ήθοισιού ένώλιος.

Δέν έχει τόν φωτισμέν τού προσχηματικού θόμυγας, τας κατακαυτάς, και περιλαίμιον κούνον, τό όποιον επιμύει την αυταπατή.

— Ο άστυνομικός πράκτορ δέν δύναται να έργασθί μακρόθεν.

— Υποχρεούται να έλθη άντιμέτωπος τού άνθρώπου, τον όποιον θέλει να εξαιτηρή, και κατ'εξάρτησιν δέν δύναται να άνεργήσιν άποσπασί.

— Όθεν εύόητον εινε, ότι υπό τούτοις έρευνας, τό λευκόν, τό έρυθρόν, ή ψευδής άνοχη, ή ψευδής γενειάς, αϊ πλαστά κομμητόνια, τά φανταστικά παρασημα, όλα ταυτα μετρον παρεόχουν όφελος, άντι άντιπρόκειν επιδεικνυν, πρέπει να παρουσιάζη σπουδαίως έγγήσιας άληθινής κατοικίας, εύπορον οίκον, βιον τακτικόν, τοιάχιστον κατ'επιφάνειαν, και όμοιον έντιμον.

Οι Σαιν-Βερτράν, Σαιν Ροβέρ, Σαιν-Φερμιν και λοιποί άγιοι τού ήμερολογίου της άρχαίας άστυνομίας εινε- σημερον όνόματα τοσοούτον κοινά και τετριμμένα, ώστε ο κατάσκοπος ός τις θά έκαμνε την άνοχην να περιβλήθι δι'αυτών, δέν θά έβραδυνε να καταστή ύποπτος.

Αι εκ τού μαρτυρολογίου έξαχθείσαι είνεσιν αυται καταγοι άγίοι τού ήμερολογίου της άρχαίας άστυνομίας εινε- σημερον όνόματα τοσοούτον κοινά και τετριμμένα, ώστε ο κατάσκοπος ός τις θά έκαμνε την άνοχην να περιβλήθι δι'αυτών, δέν θά έβραδυνε να καταστή ύποπτος.

Αι εκ τού μαρτυρολογίου έξαχθείσαι είνεσιν αυται καταγοι άγίοι τού ήμερολογίου της άρχαίας άστυνομίας εινε- σημερον όνόματα τοσοούτον κοινά και τετριμμένα, ώστε ο κατάσκοπος ός τις θά έκαμνε την άνοχην να περιβλήθι δι'αυτών, δέν θά έβραδυνε να καταστή ύποπτος.

Αι εκ τού μαρτυρολογίου έξαχθείσαι είνεσιν αυται καταγοι άγίοι τού ήμερολογίου της άρχαίας άστυνομίας εινε- σημερον όνόματα τοσοούτον κοινά και τετριμμένα, ώστε ο κατάσκοπος ός τις θά έκαμνε την άνοχην να περιβλήθι δι'αυτών, δέν θά έβραδυνε να καταστή ύποπτος.

Αι εκ τού μαρτυρολογίου έξαχθείσαι είνεσιν αυται καταγοι άγίοι τού ήμερολογίου της άρχαίας άστυνομίας εινε- σημερον όνόματα τοσοούτον κοινά και τετριμμένα, ώστε ο κατάσκοπος ός τις θά έκαμνε την άνοχην να περιβλήθι δι'αυτών, δέν θά έβραδυνε να καταστή ύποπτος.

Αι εκ τού μαρτυρολογίου έξαχθείσαι είνεσιν αυται καταγοι άγίοι τού ήμερολογίου της άρχαίας άστυνομίας εινε- σημερον όνόματα τοσοούτον κοινά και τετριμμένα, ώστε ο κατάσκοπος ός τις θά έκαμνε την άνοχην να περιβλήθι δι'αυτών, δέν θά έβραδυνε να καταστή ύποπτος.

Αι εκ τού μαρτυρολογίου έξαχθείσαι είνεσιν αυται καταγοι άγίοι τού ήμερολογίου της άρχαίας άστυνομίας εινε- σημερον όνόματα τοσοούτον κοινά και τετριμμένα, ώστε ο κατάσκοπος ός τις θά έκαμνε την άνοχην να περιβλήθι δι'αυτών, δέν θά έβραδυνε να καταστή ύποπτος.

Αι εκ τού μαρτυρολογίου έξαχθείσαι είνεσιν αυται καταγοι άγίοι τού ήμερολογίου της άρχαίας άστυνομίας εινε- σημερον όνόματα τοσοούτον κοινά και τετριμμένα, ώστε ο κατάσκοπος ός τις θά έκαμνε την άνοχην να περιβλήθι δι'αυτών, δέν θά έβραδυνε να καταστή ύποπτος.

Αι εκ τού μαρτυρολογίου έξαχθείσαι είνεσιν αυται καταγοι άγίοι τού ήμερολογίου της άρχαίας άστυνομίας εινε- σημερον όνόματα τοσοούτον κοινά και τετριμμένα, ώστε ο κατάσκοπος ός τις θά έκαμνε την άνοχην να περιβλήθι δι'αυτών, δέν θά έβραδυνε να καταστή ύποπτος.

Αι εκ τού μαρτυρολογίου έξαχθείσαι είνεσιν αυται καταγοι άγίοι τού ήμερολογίου της άρχαίας άστυνομίας εινε- σημερον όνόματα τοσοούτον κοινά και τετριμμένα, ώστε ο κατάσκοπος ός τις θά έκαμνε την άνοχην να περιβλήθι δι'αυτών, δέν θά έβραδυνε να καταστή ύποπτος.

Αι εκ τού μαρτυρολογίου έξαχθείσαι είνεσιν αυται καταγοι άγίοι τού ήμερολογίου της άρχαίας άστυνομίας εινε- σημερον όνόματα τοσοούτον κοινά και τετριμμένα, ώστε ο κατάσκοπος ός τις θά έκαμνε την άνοχην να περιβλήθι δι'αυτών, δέν θά έβραδυνε να καταστή ύποπτος.

Αι εκ τού μαρτυρολογίου έξαχθείσαι είνεσιν αυται καταγοι άγίοι τού ήμερολογίου της άρχαίας άστυνομίας εινε- σημερον όνόματα τοσοούτον κοινά και τετριμμένα, ώστε ο κατάσκοπος ός τις θά έκαμνε την άνοχην να περιβλήθι δι'αυτών, δέν θά έβραδυνε να καταστή ύποπτος.

Αι εκ τού μαρτυρολογίου έξαχθείσαι είνεσιν αυται καταγοι άγίοι τού ήμερολογίου της άρχαίας άστυνομίας εινε- σημερον όνόματα τοσοούτον κοινά και τετριμμένα, ώστε ο κατάσκοπος ός τις θά έκαμνε την άνοχην να περιβλήθι δι'αυτών, δέν θά έβραδυνε να καταστή ύποπτος.

Αι εκ τού μαρτυρολογίου έξαχθείσαι είνεσιν αυται καταγοι άγίοι τού ήμερολογίου της άρχαίας άστυνομίας εινε- σημερον όνόματα τοσοούτον κοινά και τετριμμένα, ώστε ο κατάσκοπος ός τις θά έκαμνε την άνοχην να περιβλήθι δι'αυτών, δέν θά έβραδυνε να καταστή ύποπτος.

Αι εκ τού μαρτυρολογίου έξαχθείσαι είνεσιν αυται καταγοι άγίοι τού ήμερολογίου της άρχαίας άστυνομίας εινε- σημερον όνόματα τοσοούτον κοινά και τετριμμένα, ώστε ο κατάσκοπος ός τις θά έκαμνε την άνοχην να περιβλήθι δι'αυτών, δέν θά έβραδυνε να καταστή ύποπτος.

Αι εκ τού μαρτυρολογίου έξαχθείσαι είνεσιν αυται καταγοι άγίοι τού ήμερολογίου της άρχαίας άστυνομίας εινε- σημερον όνόματα τοσοούτον κοινά και τετριμμένα, ώστε ο κατάσκοπος ός τις θά έκαμνε την άνοχην να περιβλήθι δι'αυτών, δέν θά έβραδυνε να καταστή ύποπτος.

Αι εκ τού μαρτυρολογίου έξαχθείσαι είνεσιν αυται καταγοι άγίοι τού ήμερολογίου της άρχαίας άστυνομίας εινε- σημερον όνόματα τοσοούτον κοινά και τετριμμένα, ώστε ο κατάσκοπος ός τις θά έκαμνε την άνοχην να περιβλήθι δι'αυτών, δέν θά έβραδυνε να καταστή ύποπτος.

Αι εκ τού μαρτυρολογίου έξαχθείσαι είνεσιν αυται καταγοι άγίοι τού ήμερολογίου της άρχαίας άστυνομίας εινε- σημερον όνόματα τοσοούτον κοινά και τετριμμένα, ώστε ο κατάσκοπος ός τις θά έκαμνε την άνοχην να περιβλήθι δι'αυτών, δέν θά έβραδυνε να καταστή ύποπτος.

Αι εκ τού μαρτυρολογίου έξαχθείσαι είνεσιν αυται καταγοι άγίοι τού ήμερολογίου της άρχαίας άστυνομίας εινε- σημερον όνόματα τοσοούτον κοινά και τετριμμένα, ώστε ο κατάσκοπος ός τις θά έκαμνε την άνοχην να περιβλήθι δι'αυτών, δέν θά έβραδυνε να καταστή ύποπτος.

Αι εκ τού μαρτυρολογίου έξαχθείσαι είνεσιν αυται καταγοι άγίοι τού ήμερολογίου της άρχαίας άστυνομίας εινε- σημερον όνόματα τοσοούτον κοινά και τετριμμένα, ώστε ο κατάσκοπος ός τις θά έκαμνε την άνοχην να περιβλήθι δι'αυτών, δέν θά έβραδυνε να καταστή ύποπτος.

ΜΑΡΟΥΣΙΑ

34 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Φυλάκις τού 'Ιωάννου ΙΑ'

Και ήδη άς επανέλθωμεν εις την ήρωίδα της παρούσης διηγήσεως, την ώραιαν Μαρουσίαν.

Η παντοδυναμία έταίρα, μόλις έβραθεν από τόν υιόν της την έξοριαν και τόν έκμηδενισμόν τού άσπόνδου έχθρου της Βασίλειος Όθρου, επανήλθε και πάλιν εις την πρώτην ετιχίαν της.

Η δόξα της και ή δύναμις της ήσαν μεγαλύτεραι ήδη.

Ο ένας από τούς υιούς της ήτο Πάπας, ο δ' άλλος δούξ της Ρώμης.

Πάντες οι κάτοικοι της άγίας πόλεως εύγενοι, κληρικοί και λαϊκοί επηύσαν ένωπίον της και ταπεινώματα έξετιμον δίαις της τας έπιθυμίας, τας ισοδυναμούσας με διαταγάς.

Δέν είχε τώρα κανένα έχθρον ή ώραία Μαρουσία.

Οδέν πλέον την έφοβίσε, μήπως χάσθι την παντοδυναμίαν της και ή ζωή της έφραεν εν μέσφ χλιδής και εσχάτης άσολασίας.

Αιφνιδίως όμως ένα σκεπτείνον νέφος άνεφύη εις τόν ορίζοντα τού βίου της—ένα έπεισόδιον επί τινα χρόνον έτάραξε την ήσυχίαν της.

Και τό έπεισόδιον αυτό θά αφήσωμεν να τό διηγηθή ένας από τούς χρονολόγους της εποχής εκείνης.

— Μίαν ήμεραν, λέγει ο χρονολόγος, ή Μαρουσία με έκλήλινε παρατήρησεν τόν υιόν της Άλβερτινόν, να της φέρεται με ψυχρότητα.

Η ψυχρότης αυτή την έτάραξε πολύ, διότι έννοησεν ότι ο Άλβερτικός είχε με τό μέρος τον δόλοχρον τόν λαόν της Ρώμης.

Έστρεψε λοιπόν ή τρομερά έταίρα διά τρουφερών θαυμάτων και ερωτικόν λόγον να διαλύσθι την ψυχρότητα τού Άλβερτικού.

Έροτσησεν ή Μαρουσία τόν δούκα τοια ήτο ή αίτια της ψυχρότητος και της ασυμφορήτος τού.

— Δεσποίν, της ελετε τότε ο Άλβερτικός, ζηλοτύπιδι!

— Σ'αυτοτύπιδι; Και ποίον;

— Τόν άδελφόν μου Πάπαν!

— Τόν 'Ιωάννην; Και διατί; ηρώτησε και πάλιν παρασσημένη ή Μαρουσία.

— Αύτι μερίζεται μαζί μου τά θαυταίς σου! Και έγω θέλω να άπολαύμαι μόνος της άγάπης σου!

Ματαίως ή Μαρουσία προσεπείθηκε να πείσθι τόν υιόν της, ότι είχαν άδικον ζηλοτύπον.

Ο όρητικός Άλβερτικός έμεισε τούσπον πάλιν τόν άδελφόν του, ώστε έφρόβαλεν εις την μητέρα του τό σκληρόν δίλημμα να προτιμήσθι ή αυτόν ή εκείνον.

Και ή διεφθομένη γυναίκα, φοβουμένη τόν Άλβερτινόν, έποτίμησεν αυτόν.

Μετ'όλίγον δ'όλοκληρος ο χριστιανικός κόσμος με έκλήλινε ενάντιον, ότι ή κεφαλή της Έκκλησίας, ο Πάπας 'Ιωάννης ΙΑ', έκλείετο εις οικίαν και βρωμερόν φυλάκιον, όπως εκεί τεταμίσθι τόν έν μέσφ τούσπον άσολασίας και έρωτων άποτοπαπίων διαγορεύαντα βίον του.

Και τοιαύτη ύπόθεσι ή οικταία τύχη τού Πάπα 'Ιωάννου ΙΑ', όστις άπέθανε τό 936. Και ο θάνατος ύπόθεσε δι'αυτόν άληθινή άπελευθέρωσις από πολλών δεινών, να όποια ο έκδικητικός άδελφός του τού ελεγε επιβάλλει.

Ένας άγαθός κληρικός

Μετά την κατάρρησιν εκ της άγίας έδρας τού 'Ιωάννου ΙΑ', ένα ζήτημα σπουδαιότατον άποσχόλησεν τόν υιόν της Μαρουσίας και τού Άλβερτικού.

Ποιος θά άνηγορεύετο νέος Πάπας; Αναμνησθήσιν ύποψηφίων έλλειψις δέν ύπάρχε εν Ρώμη.

Μεταξύ όμως όλων τών πολυαριθμών ύποψηφίων δέν ύπάρχεν ο κατάλληλος.

Έκείνος, όστις θά έγένετο Πάπας έπρεπε πρό πάντος να παρέχθι έσχέρην εις τούς δύο ήρωας: μας ότι θά εινε πειθίγιον όργανον τών όρέξων του.

Αι αύται σκέψεις άτησχόλουν τόν Άκβερίκον και την Μαρουσίαν.

Μίαν ήμεραν όμως τό άλυστον ζήτημα έλύθη. Και ίδου πως.

Την ήμεραν εκείνην, ένφ συνδυάλεγοντο διά τό ζήτημα της έκλογής τού νέου Πάπα, ή μήτηρ και ο υιός, ένας ύπηρετής άνήγγειλεν εις αυτούς, ότι κάποιος κληρικός ζήτηι λίαν έπιμόνος να παρουσιασθί ένώπιόν των.

(Η συνέχεια εις τό φύλλον της Πέμπτης)

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ "ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ", ΕΝ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩ

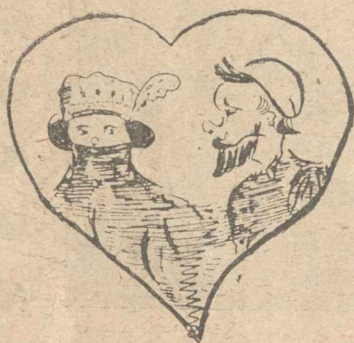
Παρά τά τοσαύτα άλλα καλλιμάρμαρα και σεμνά έκπαιδευτικά και φιλανθρωπικά ιδρύματα, άτινα τιμώσιν την Έλληνικήν Κοινότητα Μοναστηρίου και τό έθνος καθόλου και πρόκεινται τεκμηρία σαφέστατα ότι ζώμεν πνευματικώς, ήθικώς και υλικώς επιδιώκοντας τό έκπολιτιστικόν έργον, δι' έσπερ προώρυσται ή φυλή ήμών, ισταται έδραϊον και ύπερήφανον και τό Έλληνικ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΟΠΩΣ ΤΑ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΕΝΑΣ ΕΥΖΩΝΟΣ

Πλήρης αφήγησης Ιραυματίου εις την εὐζωνικὴν γλῶσσαν

15 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

- Ποῦ;
- Στὸν στρατόνα.
- Τί νὰ κάνουμι.
- Νὰ φάμ κι νὰ σὶ βάλουν στὸν ἄκρ' νὰ σὶ πάρουν νὰ φύγουμι.
- Βλάκα, μ' λῆει ἄχαφνα θυμουμένα.
- Οὐρίστι, λῆου.
- Βλάκα.
- Τί λῆς οὐρή;
- Ζῶουν.
- Οὐρή τί λῆς.
- Μπριμάντη.
- Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.
- Νὰ σοὶ βγάλω τὰ μάτια.
- Νὰ τὰ βγάλω παρὺθς κι παραχρήμα

— Σ' ἀγαπᾶν οὐρή.
— Ζῶουν.

γιὰ σένα πουλάκι μ' κι νὰ στὰ κριμάσου κουμπουλό.

- Γκρημιά.
- Οὐρ' πουλάκι μ' τί μ' χουλουσάνεις κι μὶ πικραίνει;
- Χουριάτη.
- Οὐρ' ἄκου ποῦ σ' μ' λᾶν, σ' ἀγαπᾶν λῆου πικραίνεις κι φλογουδῶς.
- Τοὺν κακὴ σ' τοὺν κερὸ κι τοῦ μαύρους τοῦ χρόνου.

— Οὐρὲ γιατί θυμώνεις Αὐγινέμ; Γιατί θυμώνς πουλάκι μ', γιατί θυμώνς πλάκι μ' κόττα μ' κουττούλα μ' γιατί θυμώνς. Θὰ σὶ κλέβουν κι θὰ φύγουμι θὰ σὶ πάου νὰ φᾶς μπουμπότα κι ξυνόγαλο νὰ ξυγλώσης.

— Οὐρὲ τ' λῆου δμοῦς περιγλῆκα λουγᾶνα τοῦ φηλοῦ θυμώνει περισσότερο κι ἀγριεῖ τοῦ ἀγριουκάτσου. Μόρχιτι νὰ τ' ἀδράξουν κι νὰ τοῦ πλιμουριάσου. Κι μόρχιτι νὰ τ' ἀδράξουν κι νὰ τοῦ φιλήσουν ἀνιγλῶς κι σουργικῶς. Κι παρὺθς κινόμενος ἀπὸ ἱρουντιῆν φλόγα, τοῦ βουτάου ἀπὸ τοῦ χέρι. Μπῆχνη αὐτοῦν τοῦ φουνῆς κι γένιτι σαμαντάς. Τρέχουνι ἄμεσους κᾶτι Οὐβραῖοι κι μπαίνουνι στὴ μέση κι ἀρχίζουν σὰ τὰ τσακάλια.

- Λουβίζου, λουβίζου, λουβίζου.
- Καταλαβαρδίζου;
- Ἐὶ καταλαβαρδίζου; Καταλαβαρδίζου τί λῆει οὐ Ἀβραάμ κι οὐ Ἰσαάκ.

Κι μ' ἀρχίζουν τοὶ φουνῆς κι μ' πατᾶν κι μ' λᾶν ὅπα. Τὰ γάνουν οὐ ἔχουν, τρέμου ἀπὸ κουρῆς ἔχουν οὐνῶνουν κι τρέχουν νὰ τοῦ βάλουν στὰ πόδια κι πηλαλᾶν ἐντρομεῖς λέ-
— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

Μουδῆς προσητᾶν νὰ πάρου τν' ἀναπνιά μ' κι νὰ σὶ οὐ Πλιακούρας μπουμπότα μ' γι-
— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

- Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.
- Πιθαίνου.
- Τί ἔεις οὐρὲ κακουμοίρη.
- Πάου ἀνάλτους.
- Ἀρρουσῶς ἦσαν;

— Οὐρ' τ' ἄρρουσῶς ποῦ πῆγα στοῦ κου-
— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

- Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.
- Τονόντι.
- Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

- Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.
- Γιάς οὐρὲ;
- Ἀμ' νὰ κλάψου δά.

— Νὰ κλάψης κουρούνη κι νὰ δαρθῆς κι νὰ μαλλιοτραβήχης.

— Ἐτο' πρᾶσαμι μέσα σ' ἱρουντιὰ βάσανα ὡς ποῦρθι ἓνα ἀπουριουμάτι πού λάβαμι μιά χαρμόσουνο δια αἱ. Ἰκαθούμαστι στοῦ προ-
— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

μαρκαριστοῦμι. Κι οὐ ἔχουν ἔρχιτι ματάκια μ' γλυκὸς γλυκὸς γιουμάτους τριπνὰ οὐνεῖρα. Κι τοῦ γλυκουχάραμα μᾶς ξυπνᾶει ἡ τρομ-
— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

Θὰ βγοῦ κουμπιμπάνοντας

— Θὰ κάνου μπουμπουλήθρες.

Κι αὐτοῦνους οὐ ἀφλότους τραβᾶν τὰ κου-
— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ ΤΟΥ 1821

ΟΙ ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

Ὀλίγοις ἴσως γνωρίζουν ὅτι ἡ σήμερον διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἔλυνε θρασυταῖα Μακεδονία, πρωτηγωνίστησεν εἰς τὴν ὑπὲρ ἐλευθερίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνα τοῦ Εἰκοσιένα καὶ μάλιστα ὅτι Μακεδόνες ἦσαν οἱ πρῶτοι μάρτυρες τοῦ ἀγῶνος τούτου τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Πολλοὶ δὲ παρασχομένοι ἐκ τῆς ἀγνοίας τῆς ἱστορίας τῆς Μακεδονίας φθάνουν μέχρι τοῦ σημείου ὥστε, ὅπως ἀδίκως, καὶ κατηγοροῦν τοὺς Μακεδόνες ὡς παραμεινάντες καθ' ὅλους τοὺς ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀπὸ τοῦ Τουρκικοῦ ζυγοῦ ἀγῶνας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀπαθεῖς αὐτῶν θεαταί.

Πολλὸ πρὸ τοῦ 1821 εἰς τὸν Ὀλυμπόν ὡς καὶ πολλοὶ τῆς Μακεδονίας ἀνεγέρσαν Ἀρματο-
— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

Τούρκους καὶ παρίσαντο ὡς πρόμαχοι τῆς ἔθνικης ιδέας τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὰς φάρα-
— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

— Οὐρὲ φῶς τὸν οὐματιῶν μου κι ἄστρουν τοῦ σφιγμάτου μῖλα καλά.

αυτοὺς ἐν Τεργεστή καὶ ἀπαγογὴν εἰς Βιέννην. Μετὰ τὸν πέντε, οἵτινες συνελήφθησαν τῇ 18 Δεκεμβρίου τοῦ 1797, θεωροῦμενοι ὡς ὑποποῖτοι ἐπὶ συνεργίᾳ μετὰ τοῦ Ρήγα Φεραίου, τὸν πλὴν τοῦ Γεωργ. Πουλίου, τοῦ ἐτέρου τῶν ἀδελφῶν τῶν διευθυνόντων τὸ Ἑλληνικὸν τυπογραφεῖον, καὶ ὁ Παναγιώτης Ἑμμανουὴλ ἐκ Καστορίας, ἀγῆρος, ἐτὼν εἰκοσάδω, πρῶτον λογιστὴς παρὰ τῷ ἐκ Χίου ἐμπόρῳ Ἀγγέντῃ. Κατεργάζονταν δὲ οὗτοι μετὰ τοῦ Ρήγα καὶ τοῦ Κοροναίου ἐν ταῖς φυλακαῖς τῆς ἐν Βιέννῃ ἀστυνομίας.

Μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας συνελαμβάνοντο καὶ ἐπεροφυλακίζοντο ὡς ὑποποῖτοι συνεργοὶ τοῦ Ρήγα καὶ ἄλλοι Μακεδόνες, ὁ Ἰωάννης Ἑμμανουὴλ, ὁ Θεοφάνης Γ. Τορουντζῆς, ἐκ Σιατίστῃς, ὁ ἐκ Κοζάνης Κωνστ. Δούκας καὶ ὁ ἐκ Καστορίας Γεωργ. Θεοφάνης.

Καὶ ὁ μὲν Γ. Θεοφάνης, τυγχάνων ὑπὸ κίρκου Ἀυστριακοῦ, ἐσώθη διὰ τὸν παρὰ τῇ Αὐστριακῇ Αὐτῇ ἐνεργεσίᾳ τῆς Γερμανίδος συζύγου του, καὶ μόνον ἐξορίσθη, φυγὼν εἰς Λευρίαν, ὅπου μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος διετέλεσε Πρόξενος αὐτῆς. Τούτων δὲ υἱὸς ἦτο ὁ Ν. Θεοφάνης, ὅστις κατέλθεν εἰς Ἑλλάδα τὸν Τυμὸν κ. Ἐλένης Θεοφάνης. Οἱ δὲ ἀδελφοὶ Πουλί, ὡς Ἀυστριακοὶ ἐπίσης ὑπὸ κίρκου ἐξορίσθησαν εἰς Σαζωνίαν, καὶ ὁ Κ. Δούκας, τυγχάνων Ρώσος ὑπὸ κίρκου ἐφυγεν εἰς Λευρίαν.

Δὲν ἐσώθησαν ὅμως καὶ ὅσοι ἐκ τῶν συληφθέντων ὡς συνεργῶν τοῦ Ρήγα Φεραίου ἦσαν Ὀθωμανοὶ ὑπὸ κίρκου.

Τὰ ἐπίσημα πρωτόκολλα τῶν ὑπὸ τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν τῆς Βιέννης γενομένων ἀνακρίσεων, καὶ τὰ ὅποια διασωθέντα περιέρχοντο ὁ καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ κ. Σπ. Λάμπρος, σὺν τῷ μὲν τὴν αὐταπόνησιν τῶν ἡρώων τούτων, οἵτινες δὲν ἐγκαταλείποντο, οὐδὲ ἀπαρνοῦνται τὸν διδάσκαλόν των Ρήγα Φεραίου καὶ ὁμολογῶν τὰ πάντα ἐνώπιον τῶν ἀνακριτῶν.

Μετὰ δὲ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἀνακρίσεων ἡ Αὐστριακὴ Κυβέρνησις ἐξέδωκε τὸν Ρήγα Φεραίου καὶ τοὺς τρεῖς Μακεδόνες συνενόχους του, μετὰ τῶν ἄλλων συνενόχων, εἰς τὰς Τουρκικὰς ἀρχάς, παραδοθέντας εἰς τὸν Καίμακλιν Βελιγραδίου, ὅπου τὴν 11ην Ἰουνίου 1796 ἐστραγγαλίσθησαν.

Αἰγὴν περιέβαλλεν ἐκ μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ τὴν μνήμην τοῦ πρωτομάρτυρος τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας, Ρήγα τοῦ Βελεσλινῆ, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν καὶ τοὺς ἡρώας αὐτῶν συναγωνιστὰς Μακεδόνες.

Αἱ σήμερον δὲ ἐλευθεροὶ πλέον Καστορία καὶ Σιατίστῃς, ὡς στήσαν στήλην μνημόσυνον εἰς τοὺς μεγάλους πατριώτας τῆς Σιατίστῃς ἀδελφούς Ἑμμανουὴλ, καὶ τὸν ἐκ Καστορίας Θεοφάνην Τορουντζῆαν, τοὺς πρωτομάρτυρας τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας καὶ συναθλητὰς τοῦ Ρήγα.

Μετὰ δὲ τὸν στραγγαλισθέντων ὁπαδῶν τοῦ Ρήγα ἦσαν καὶ οἱ ἐκ Χίου Ἀγγέντης καὶ Κοροναίου, ὁ ἐξ Ἠλείου ἱατρὸς Νικολῆς καὶ ὁ ἐκ Κύπρου Καρατζῆς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπίσης αἱ διὰ τὸν ἡρωϊκὸν θάνατόν των τιμηθε-

σαι πατρίδες των ἔχουν καθήκον νὰ ἐγείρουν στήλην ἀναθηματικὴν.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὕτη μόνον ἡ συμμετοχὴ τῶν Μακεδόνων εἰς τὸν ὑπὲρ ἀπελευθερώσεως ἀγῶνα τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Περὶ τὴν Θεσσαλονικίαν, τὴν Κασάνδραν, καὶ πολλοῦ τῆς Μακεδονίας εὐθὺς ἅμα τῇ κηρύξει τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἔλαβον τὰ ὅπλα, πολλὰς ὑποστάνας ἐκ μέρους τῶν Τούρκων συμφορὰς καὶ καταστροφὰς διότι ἦσαν ἀπαράσκευοι διὰ τοιοῦτον μέγα ἔργον.

Οἱ τοῦ Ἁγίου Ὄρους μοναχοὶ οὐ μόνον κατέστησαν τὰς μονὰς καταφύγιον πολλῶν οἰκογενειῶν, ἀλλὰ καὶ συνέδραμον τὸν ἀγῶνα διὰ χρημάτων, τροφῶν καὶ πολεμοφοδίων. Ὁκατὰ οἱ τοῦ μοναχοῦ λαβόντες τὰ ὅπλα περιέτρεχον μετὰ τοῦ ἀποστόλου ἐκ Σερβῶν Ἑμμανουὴλ Παπᾶ, μετὰ τῶν ὁποίων συνεργάζετο καὶ ὁ λόγιος Θεοφάνης Σιατιστεύς, διὰ τὴν τὴν Θεσσαλονικίαν καὶ τὴν Χαλκιδικὴν μέρῃ ἐμπνεόντες τὸν τροχὸν εἰς τοὺς Τούρκους.

Ἡ γενομένη δὲ τῇ 1821 πολιορκία τῆς Κασάνδρας, ὅπου ἀπεκλείσθησαν οἱ Ἕλληνες, δύνανται νὰ παραβῇ τὴν πρὸς τὴν ἡρωϊκὴν πολιορκίαν τοῦ Μεσολογγίου.

Ἡ Νάουσα ἐπίσης δὲν ἐσώθησαν εἰς τὴν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Αἱ δὲ κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἐπαναστάσεως ἀπόλοιαι τῶν Ἑλλήνων ἐν Μακεδονίᾳ ὑπολογίζονται εἰς φρονευνθέντας καὶ αἰχμαλωτισθέντας εἰς ἀνὰ τὸν τεσσαράκοντα χιλιάδων.

Ἡ σήμερον ἐλευθερωθεῖσα Μακεδονία καὶ οἱ Μακεδόνες, Ἕλληνες καὶ ἐκ καταγωγῆς καὶ ἐκ φρονήματος, μεγίστας υπηρεσίας καὶ θυσίας προσέφερον κατὰ τὴν ἐπαναστάσει τοῦ 1821, πρὸς τὰς ὁποίας ὁ Ἑλληνισμὸς δὲν μένει ἀγνώμων οὐδὲ ἐπιλήθων.

Πρὸ δύο περὶ τοῦ ἐτῶν, εἰς τὸν τότε ὑποταγόν τῆς Παίδειας κ. Ἀλεξανδρῆν, ὑπεβλήθη μακροσκελὲς ὑπόμνημα συνιστῶν ὅπως κατὰ τὴν προκήρυξιν διαγωνισμοῦ πρὸς συγγραφήν ἱστορίας τῆς ἐπαναστάσεως συμπεριληφθῶν καὶ οἱ τότε ἀγῶνες τῶν Μακεδόνων, αἵτινες παραμένον ἀγνώστοι ἐντελῶς εἰς τοὺς νεωτέρους Ἕλληνας. Εὖρε δὲ ὁ κ. Ἀλεξανδρῆς διχαίαν τὴν σύστασιν μου καὶ συνέστησε εἰς τὴν ἡμεροδίαν ἐπιτροπὴν ταύτην.

Ἀλλὰ καὶ μετέπειτα ἀπὸ τοῦ 1903 οἱ Μακεδόνες εἰς νέαν ἀπεδύσαν ἀγῶνα κατὰ ἐπιδόμους οἵτινες δὲ ἀδελφὸν ἐνοχλήσαν δὲν ἔπαυσαν κοπιᾶντες ματαίως εἰς οφειτέμενον Ἑλληνικὴν χωρὶν καὶ πληθύσμων. Ὄχι δὲ ὀλίγα ἐκατόμην Μακεδόνων ἔβαναν καὶ κατὰ τὸν ἀγῶνα τούτου τὸν Μακεδονικὸν ἔδαφος.

Νυν δὲ ἐλευθεροὶ οἱ Μακεδόνες, βλέποντες τὸ ὄνειρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν μέρει πραγματοποιημένα.

ΜΠΑΣΣΕ

Κυρία μεσσηλὴς καλῆς οἰκογενείας καὶ μετὰ λαμπρὰς συστάσεως ζητεῖ θέσιν Οἰκονομῶν ἢ συνοδῶν εἰς τὴν Ἑσπερίαν εἰς τὴν Ἑσπερίαν. Πληροφορίαι εἰς τὸ Λογιστήριον τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Π. Φ.

Μασσάζ, καθ' ἑλὰς τὰς ὑποδείξεις τῆς ἐπιστήμης. Αἰμιλία Βραχιδάτου, Ἀθήναι, ἔδωκε ἱπποκράτους 40 Γ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ο ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

64 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Αἱ ἀντεκδικήσεις

Μόλις ἐφθάσαν εἰς Ναύπλιον αἱ ἐκ Μάνης εἰδήσεις περὶ συστάσεως τῆς ἐπαναστατικῆς ἐπιτροπῆς καὶ περὶ τῆς καθόδου τῶν ἐνόπλων Μανιατῶν εἰς Ναύπλιον, ὁ Καποδίστριας κατελήφθη ἀπὸ φοβερῶν ὀργῶν.

Πρὸ πάντων ὅμως ὠργισθῆσαν οἱ περὶ τὸν Καποδίστριαν, οἱ ὅποιοι ἐπέμεναν νὰ προβῇ οὗτος εἰς ἀποτελεσματικὰ μέτρα, διὰ νὰ καταπνίγῃ τὴν ἐξέγερσιν. Προέτειναν δὲ ὡς πρῶτον μέσον ἀντεκδικήσεως τὴν σύλληψιν τοῦ Γεωργίου Μαυρομυχάλη.

Ὁ Καποδίστριας, καίτοι διατάζων, ἔδωκε τὸν συγκαταθέσθαι τοῦ εἰς τὸ παρασκευασθέντος τοῦτο μέτρον, καὶ ἀμέσως ἐδόθη διαταγὴ εἰς τὰ ὄργανα τῆς Ἀστυνομίας νὰ συλλάβουν τὸν Γεωργίου Μαυρομυχάλην, εὐρισκόμενον κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας ἐν Ναυπλίῳ.

Οἱ ἀστυνομικοὶ παραμονεύσαντες ἐξῶς τῆς οἰκίας του, τὸν συνέλαβον ἀκόπως, διὰ τὸ Μαυρομυχάλην γνωρίζον ὅτι θὰ ἦτο παρὰ πᾶσα προσπάθειαν πρὸς ἀντίστασιν, ἀφῆθη ἀμέσως εἰς τὴν διάθεσιν τῶν κλητῶν, οἱ ὅποιοι τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάρτημα.

Ἐκεῖ χωρὶς καὶ νὰ τὸν ὑποβάλουν εἰς ἀνάκρισιν, χωρὶς νὰ χρονοτριβήσουν εἰς ἐξετάσεις καὶ ἀπαγγελίας κατηγοριῶν, τὸν παρέδωκαν εἰς διωκτικούς στρατιώτας, οἱ ὅποιοι τὸν μετέφεραν εἰς Ἀργεῖο καὶ τὸν ἐνέκλεισαν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο τῆς φυλακῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε δραστηριοποιεῖ ὁ Κασάκος.

Ἡ εἰδήσις τῆς σύλληψεως τοῦ Γεωργίου Μαυρομυχάλη ἐπέφερον ἀποσοδόν τινος καὶ σοβαρὸν δυστύχημα εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ.

Ἡ Διαμαντοῦλα Μαυρομυχάλη, ἡ κόρη ἐκείνη τῶν Νοταραίων, τῆς ὁποίας τὴν αἰσθητικὴν καὶ περιπετειώδη ἱστορίαν διηγῆθημεν ἀνωτέρω, εὐρισκετο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὸν δωδεκὸν μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης τῆς.

Μόλις λοιπὸν ἤκουσεν αὐτὴ διὰ τὸ προσφιλὲς σύζυγόν της συνελήφθη καὶ ἐκτραπὴν εἰς τὴν φυλακὴν, τὴν ἡδύαθον ἐκπλήξιν καὶ τὸν πολλὸν ἐλυπήθη, ὥστε κατελήφθη ἀπὸ πόθους ὀδύνας καὶ ἀπεβίβη τὸ τέκνον τῆς, πρὶν ἀκόμῃ φθάσῃ ὁ ἔννατος μῆν.

Τὸ τέκνον, τὸ γεννηθὲν ὑπὸ τὰς θλιβερὰς ταύτας περιστάσεις ἦτο θῆλυ, καὶ ἔφησε μὲν κατὰ τὸν βιογράφον, ἀλλ' ἦτο πάντοτε ἀδύνατον καὶ ἐξησθενημένον.

Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ἴδια ἡ σύζυγος τοῦ Γεωργίου, ἔνεκα τοῦ ἀφρηθίου τούτου δυστυχισμένου ἐπέσεν εἰς βαρεῖαν νόσον, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐβράδυνε ν' ἀναλάβῃ.

Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ἴδια ἡ σύζυγος τοῦ Γεωργίου, ἔνεκα τοῦ ἀφρηθίου τούτου δυστυχισμένου ἐπέσεν εἰς βαρεῖαν νόσον, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐβράδυνε ν' ἀναλάβῃ.

Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ἴδια ἡ σύζυγος τοῦ Γεωργίου, ἔνεκα τοῦ ἀφρηθίου τούτου δυστυχισμένου ἐπέσεν εἰς βαρεῖαν νόσον, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐβράδυνε ν' ἀναλάβῃ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης)

ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΖΩΗ

Ἄργος.—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτελέσθη ἀσπασματικὸν καὶ εἰς ἄκρον συγκινήτικόν μνημόσυον ἐν τῇ Μητροπολιτικῇ μας ναῷ, ὑπὲρ τῶν ὑπὲρ πατρίδος πεσόντων. Λόγον πατριωτικῶν τιμῶν ἐξέφωσαν δὲ δῆμάρχος κ. Καρατζῆς καὶ ὁ κ. Κομητῆσουλός. —Πατριάρχης Συμβόλιον τιμῶν, ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου, 200,000 δραχ. αἱ δὲ ποταὶ θὰ δίδονται τιμηματικῶς κατ' ἔτος ἀνὰ 16 χιλ. εἰς τὴν ἐκτίλιν τοῦ ηλεκτροφωτισμοῦ ἢ εἰς τὴν ἡλεκτροφωτιστὴν τὴν πόλιν μας καὶ θὰ μεταφέρῃ ἀφῶντο τὸ ὄνομα τῆς πηγῆς τοῦ Ἑρακλίου εἰς τὴν πόλιν μας. Ἐν εὐχῇ εἰς τὸν κ. Διευθυντὴν.

Μαυρομυχάλη.—Μεγάλου πένθος εἶνε χυμένον σ' ἡμᾶς τὸ χωρὶς ἀπ' τῆς μέρας ποὺ πάλασε τὸν ἀγῶνα σκοπεῖν τὸν πολυκαταπνέοντα μας Βασιλεῖα. —Προχθὲς πῶγε μνημόσυον, γὰρ ὅλα τὰ παλληκάρια, ποῦπεσαν ἡρωικῶς γὰρ τὴν Πατρίδα, καὶ πρῶτα-πρῶτα μνημόσυον τὸν ἀεχαστὸν μας Βασιλεῖα, μὴ μὲν φῶρα δὲ σχολάρχης κ. Δ. Σαρκαντζῆς. Κόσμος ἦσαν πολὺς.

Μαυρομυχάλη.—Τὴν Κυριακὴν ἐγένετο εἰς ἄλλους τοὺς ναοὺς μνημόσυον ὑπὲρ τῶν ὑπὲρ Πάτρίδος καὶ Πατρίδος πεσόντων ἐν τῇ ἱερῇ ἀγῶνι. Εἰς τὴν Μητροπολίτιν ἐχοροστάτησε καὶ ὁ Σ. Ἐπίσκοπος ἡμῶν. Ἐπίσης παρέστησαν ὁ κ. Διευθυντὴς, ὁ κ. Λαοφάνης τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἐν γενεῇ πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ καὶ ἀπείρην πλήθος κόσμου.

Κάπας Δ. Δημόπουλος.—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτελέσθη ἐν τῇ ἐκταύθῃ ἱερῇ ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς μνημόσυον ὑπὲρ τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων ὑπὸ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἀντιφῶνα. —Βενιζελισμὸν ἐξέφωσαν δὲ σχολάρχης κ. Εὐδ. Παπαθανασίου καὶ ὁ ὑποφαινόμενος.

Κάπας Δ. Γκούτας.—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν τῇ ναῷ τῶν Ἁγίων Πάντων ἐτελέσθη μνημόσυον ὑπὲρ τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων. Ὁρῶ τοὺς κατασκευασθέντες κενότατοι εἰς διπλοῦς στήλους εἰς τὴν παρακλήσιν, οἱ ἐκταύθῃ εὐρισκόμενοι ἐπ' ἀεὶ στρατιώται. —Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀφῆλθον εἰς τὴν πόλιν μας 25 Τούρκοι ἀστυνομικοὶ τῆς φρουρῆς τοῦ Μπαζαίου, ἀναμένοντες δ' ἔτι 30.

Σπύρος Θαλασσινός.

ΘΕΑΤΡΑ

Κυβέλης.—Κινηματογράφος, καθ' ἑκάστην 3-12 μ. μ. Ταῖνια 10 κινηματογραφικῶν κατωστημάτων, τῶν διασημωτέρων τῆς Εὐρώπης.

Πανέλλινον.—Ὁ φαιδρὸς καὶ μεγαλειώτερος κινηματογράφος Ἑλλάδος καὶ Ἀνατολῆς τῆς τῆς διευθύνων τοῦ κ. Κ. Ἑμπεδίου. Γεῖσι ἀλλὰ ταινιών τὴν ἐβδόμη. Ὁρχήστρα Κρασοῦ.

Παλλῆς.—Νέον θέατρον οἰκοδομηθὲν ἀποκλειστικῶς διὰ Κινηματογράφον, πολυτελεῖα, φωτισμὸς διαμυστικός, ἀσφάλεια, θύρα ἐξόδου καὶ διὰ τὰ ἀπαιτούμενα διὰ νεώτερον θέατρον. Αἱ ταῖνια πᾶσι τῶν εὐρωπαϊκῶν ἀπὸ μεγάλους οἰκίας Εὐρωπαϊκάς. Ταῖνια ἐπίσης καθαράς Ἑλληνικῆς. Ὁδὸς Σιαδίου, 5 μ. μ. μέχρι τοῦ μουσικείου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Μολίνον. Συνδρομὴ ἐλγῆθ, Τόμος ἐστὶν ἑλγῆθ. —Α. Παλαιολόγον. Συνδρομὴ πρὸς ἀνὰ τὸν ἐλγῆθ. —Α. Μιχαηλίδην. Δὲν ὑπάρχει τίποτε. —Χ. Π. Χρυσούλιν. Δὲν νὰ δημοσιεύσῃ ἀπαίτηται δραχ. μία. —Ν. Παπανασίου. Σταλτέ τὴν ἐλγῆθιν αὐτὴ καὶ δρ. μία καὶ 35 ἀντίστοιχον τὸν πῶλλον. —Π. Ν. Χατζηγεωργίου. Δὲν νὰ ἐκπληρῶν γερνόντων παρελθόντων δὲν νὰ ἀλλὰ. —Α. Ἰωάννην. Τὰ σταλτέ γραμματ. ἦσαν λεπ. καὶ 35, θὰ δημοσιεύσῃ εἰς ἀπᾶς. —Στ. Παπανασίου. Ἐνταῦθα. Ἡ περιγραφή ἦτο καλὴ. Ἀλλ' ἐπ' αὐτῇ ἦλθεν ἀρχαί, ἀπ' ἐτέρου δὲ χωρὸς τοῦ πρῶτου φύλλον ἦτο πολὺ περιωρισμένον. —Κατ' ἑλγῆθ. Σημ. Κάρυστον. Ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά τοῦ Φαντάσματος τί γίνεται μετὰ τὸν πῶλλον τῶν ἐλγῆθ; —Ε. Σερρ. Ἐνταῦθα. Κάμετε ἐνα σῆμα καὶ σταλτέ τοῦ. —Χ. Χρυσούλιν. Δραχ. 350. —Σ. Παπανασίου. Σὺς πληροφοροῦσθαι ὅτι ἐλάβον πρῶτον δευτέραν ἐπιστολὴν αὐτῆς μετὰ τὴν ἐλγῆθιν ὅτι θὰ ἐστὲν ἐλγῆθ. —Π. Ν. Χατζηγεωργίου. Ἐλγῆθ. Εἰς τὸς ἐλγῆθς δύναται νὰ ἐλγῆθ αὐτὸ πῶς ζητεῖται.

Ἄγγ. Τοῖμου. Προτιμώτερον νὰ μὴ γραφῇ τίποτα διὰ νὰ μὴ γίνεταί περισσώτερος ὁδὸς.

Ι. Παναγιωτόπουλον, Ὁ Ζαχάρην, Τ. Μαντῶν, Ε. Παπακωνσταντίνου, Σενον. Ἀτέστη, Τ. Παπαθανασίου, Ν. Βούλαρη, Α. Παράκη, Σ. Ρ. Δόπουλον, Π. Ἀγκάθην, Ἀπ. Δελιγιάννην, Ι. Γούναρη, Ε. Καπέταν, Γ. Ἀντωνίου, Κ. Ε. Βλάχον, Θ. Ζαχάρην, Α. Παν.

Τὰ παρ' ὁμῶν σταλτέ λογογραφήματα ἐλγῆθ, καὶ θὰ δημοσιεύσθαι μετὰ τὴν σειράν των ἐφ' ὅσον ἐγκρίθωσιν.

ΟΣΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ δὲν εἶνε γραμμένα ἐπὶ τῆς μιᾶς μόνον ὀψευς τοῦ χάρτου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν δύο, ὡς ἀχρηστοῦ διὰ τὸ τυπογραφεῖον, δὲν ἐξετάζονται διόλου, οὐδὲ ὑποβάλλονται εἰς ἐγκρίσιν.

ΚΑΤΑΧΟΡΙΣΕΙΣ

10 λεπτὰ ὁ στίχος (ἐκ 35 στίχων) διὰ πᾶν δημοτικὸν μὲν τῆς στήλης ταύτης.

Τὸ Διὰ δόξῃ. Τὸ γένους ὅλου λαοῦ καὶ ἐνδοξῇ Στρατηγῇ. Ὅπερ περιφάνος πατὴρ μετὰ ἐνδοξῇ σου αἵ Πᾶσι εἰς ἀπάτητα βρονά. Τὸν δαφνικὸν σου στεφάνον καλεῖς ἐλγῆθιν νύχην. Ἑλλάδος δαφνίαν βλαστὴ καὶ ἐλευθερίας εἰκόνα. Τὴν δόξαν ποῦχας παρὶ σὺ θνητὸς δὲν πῆρε ἀκόμα. Ὅπότεν Ἑλλήν σήμερον ἀκούεις τὸ ὄνομα σου. Κιττάει μέσα εἰς τὴν καρδίαν νὰ εὐρὴ τὸ εἰκόνημα σου. Καὶ ἐν τῷ ἐνδομῇ σου τὸ γλυκὺ εἰς λαομῶνον λέγουν. Ὅλα τὰ βράτνια ἐλγῆθ καὶ εἰ πᾶσι ἀμέσως φαῖνται. Πόσοι λαοὶ δὲν ἐπὶ τῇ νύχτῃ νύχτουν τὸ ὄνομα σου. Μιὰ τέτοια δόξα καὶ τιμὴ ὅπως τὸ ἀτράστεμα σου. Newark n. g.—Ἀμερικῆς.

Μ. Ι. Τατιστῆς, Κρής.

Τάσσαν Τυρταίων.—Θερμότητα συγχαρητῆρια διὰ τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «ὁ δολοφόνος ἦτο σοσιαλιστὴς» λογογράφημά σας.

Εὐστρ. Δ. Σαργαντζῆς.

Στὴ Κούλα μου.

Σὺν πεταλὸν στὴ φωτιά, σ' ἀνὰ γῆρας φέρο. Κεῖ ἐκ τῇ φωτιά σου καίνομαι νὰ φῶν δὲν ἔχω.

Καὶ μόλις φλογίσμα, πᾶσι ἐλγῆθ σου. Νὰ ἐμπαρῶν δὲν μπορῶ στήναι ἀπὸ σμῆμα σου. Γαλὶ μετὰ χεῖρ ἀλάφειον ἔλγῆθ σου. Τὴν νύχτῃ τὰ δὲ ἐλγῆθ σου πρὸς νὰ σου χαρὴν. Καὶ ποῦς εἶν' ὁ ἀνελθὼν σου νὰ σ' ἀλγῆθ σου. Ἀπὸ σὲ ἰδὴ γὰρ μιὰ φῶρ μετὰ σου νὰ μὴ ἦσιν. Τ' ἀνδρὶν σὸς δὲν λαλεῖ, φωνὴ τὸ καναρινί. Τὴ γλῶσσά σου δὲν αἰσθάνων τὸν περὶ τὸν ἐλγῆθ σου. Ἡ χάρις ἀναπαύων ἀπάνω στὴ καρδίαν σου. Τὴν ἀνελθὼν τριαντάφυλλα ἀνθῶν στὰ μαγιά σου. Δὲν ἔχει σὺν τὰ χεῖρ σου βῆθ καὶ κοκκινάδα. Δοξάρια εἶνε τὰ φῶρα σου καὶ μετὰ πλεῖστον Βασιλῶν, πληγῶν τῆς καρδίας σου ἐλγῆθ σου. Στὰ δὲ σου μάτια τὰ γλυκὰ ὁ ἔρωτας φωλιάζει. Κεῖ ἐκ ταῦτα τῆς σφίγης τοῦ σπύου νύχθ ἀπᾶς.

Τὸ κύτταμα σου τὸ γλυκὸ εἶν' τὸν καρδίας σου. Ἡ δὲ πρῶτη σου εἰς τὴν καρδίαν σου. Ἄν δὲν πιστεύς, ρῆγῃς νὰ σοὺ τὸ ἐλγῆθ σου.

Πειραιεύς. Ἄντ. c. p. πανταχόθεν. Προτιμώ καλλονὰς ἢ τοπεία. Ἀπάντης ἀσφαλῆς. Ἀπᾶς Ἀπρ. Ἰωάννην, π. Γ. Πειραιῶν.

Ἀνταλλάσσω c. p. πανταχόθεν. Προτιμώ καλλονὰς καὶ δὲ πρῶτα. Ἀπάντης ταχὺ καὶ ἀσφαλῆς. Ἀπᾶς μου: «Ἡρώς Μπαζανίου», Βασι-

λεῖκην—Λευκάδος. Εἰς καθαρά ὄνματα δὲν ἀπαντῶ, καὶ τὰ c. p. ἐντὸς φακέλου.

Ἐχομαι γραμματόσημα Ἑλληνικῆς Διοικήσεως καὶ νήσον Ἀγίου (καὶ δὲ Μονιχῆς, Σάμου, Ρόδου, Κρήτης). Στέλλω ἀντ' αὐτῶν κάρτα-ποστάλ, καὶ δὲ πολέμου. Σύστασις: Δημήτριον Λέρταν, Χαλκίδας.

Ο Δεόδωρος Κοζοκοτρώνης με τὰ παλαιὰ του κατὰ τὸ διάλειμμα τῆς μάχης